

Dragi frați,

Jean Calvin scria cândva că, „atâta vreme cât Hristos este despărțit de noi, nu avem parte de nicio binecuvântare de la El. De aceea, trebuie să fim altoiți în El ca mlădițele în viță”.

Într-o generație ulterioară, J. C. Ryle scria că, „mai presus de orice, sper că vom înțelege mărețul adevăr că unirea cu Hristos este rădăcina sfințeniei... de unde credincioșii pot căpăta o încurajare uriașă spre sfințenie”. Charles Spurgeon predica energic spunând că „unirea cu Hristos vă face vii! Rămâneți în bucuria acelei uniri astfel încât să o vedeți clar și să vă bucurați de viață”.

Mai de curând, teologul Robert Reymond afirma că „unirea cu Hristos este izvorul oricărei binecuvântări spirituale a creștinului — credința și pocăința, iertarea, îndreptățirea, înfierea, sfințirea, perseverența și glorificarea”. Afirmatii ca acestea abundă în literatura cristocentrică de-a lungul veacurilor și se regăsesc în unele dintre cele mai bune cărți teologice și practice pe tema vieții creștine. Mărturia lor unanimă este că unirea cu Hristos este o învățătură vitală.

Dar de ce vedem atât de puțini creștini care o înțeleg? Poate că întrebarea mai pertinentă este aceasta: dacă această doctrină este atât de importantă, de ce există atât de puțini păstori care o predică înaintea copiilor dragi ai lui Dumnezeu? Se poate ca multor creștini să le lipsească bucuria, curajul și siguranța din cauză că nu înțeleg unirea lor cu Hristos?

Când Duhul lui Dumnezeu ne luminează, această doctrină produce bucurie curată în relație cu Hristos, ne îndeamnă la părtășie dulce cu El și îi umple mintea credinciosului de îndemnuri la o umblare sfântă cu Hristos. Fie ca Domnul să ne dea lumină și să ne ajute să înțelegem această doctrină.

Iată care este tema pe care ne bucurăm să v-o aducem înaintea prin acest număr al revistei *Vestitorul Evangheliei Harului*. A. W. Pink face introducere în această doctrină profundă prin a descrie minunăția extraordinară a unirii credinciosului cu Hristos Isus. John Murray continuă subiectul oferindu-ne o vedere generală asupra naturii spirituale și tainice a unirii noastre răscumpărătoare cu Hristos.

Unirea cu Răscumpărătorul nostru iubit, explică John Gill, își are originea în dragostea veșnică pe care Dumnezeu Tatăl o are pentru poporul Său, în Hristos. Ce face diferența între creștin și un păcătos pierdut? David Martyn Lloyd-Jones ne spune că un credincios se află *în Hristos Isus* - fiind înviat și așezat în locurile

cerești împreună cu El. Dacă Duhul Sfânt ne regenerează și ne unește cu Hristos, ce rol joacă credința în răscumpărare?

William Cunningham explică rolul credinței în unirea noastră cu Domnul nostru înviat. Preluând o temă asemănătoare, dar concentrându-se pe credință și îndreptățire în relația lor cu unirea, Jonathan Edwards pătrunde în profunzimile acestei teme.

Într-un al doilea articol, A. W. Pink ne demonstrează care este legătura dintre sfințire și unirea credinciosului cu Domnul Isus. Thomas Boston extrage apoi implicațiile unirii noastre cu Hristos și ne ajută să înțelegem că această doctrină este temelia fericirii noastre pe pământ și în veșnicie.

În final, Charles Spurgeon ne oferă un crâmpoi al morții, îngropării și învierii noastre împreună cu Hristos, așa cum sunt acestea ilustrate în rânduiala botezului.

Având în mințile noastre țelul gloriei lui Hristos și binele poporului lui Dumnezeu, începem acest cu acest dar al dragostei noastre pentru voi: predici și articole care discută un subiect foarte neglijat în lumea evanghelică, dar unul care umple inimile copiilor lui Dumnezeu cu o bucurie negrăită. Dragii noștri păstori, părinți, copii – vă rugăm să citiți aceste adevăruri, să meditați la ele și să vă rugați ca să le înțelegeți tot mai bine, căci mare va fi bucuria pe care o veți experimenta.

În harul lui Hristos Isus,

Ninel Lazăr

Asociația MAGNA GRATIA

O UNIRE MINUNATĂ

Arthur W. Pink (1886-1952)

Nu am nici cea mai mică îndoială că subiectul unirii spirituale este cel mai important, cel mai profund și... cel mai binecuvântat dintre toate care ne sunt prezentate în Sfintele Scripturi. Totuși, este trist că trebuie să spun că nu există alt subiect mai neglijat ca acesta în zilele noastre. Însăși expresia „unire spirituală” este necunoscută în majoritatea cercurilor care se pretind creștine și, chiar și acolo unde este folosită, îi este dat un înțeles atât de îngust, încât ea surprinde doar un fragment al acestui adevăr prețios. Probabil că tocmai profunzimea temei este motivul pentru care a ajuns atât de ignorată în această vreme a superficialității. Totuși, au mai rămas câțiva care sunt nerăbdători să pătrundă în cele mai bune lucruri ale lui Dumnezeu și care tânjesc după o înțelegere mai completă a lucrurilor adânci ale Duhului. De aceea, mă îndrept asupra acestui subiect avându-i în vedere în principal pe aceștia.

Există trei uniri esențiale revelate în Scriptură, care sunt tainele cele mai importante și care formează fundamentul credinței noastre sfinte. Prima este unirea dintre cele trei Persoane divine într-o singură Dumnezeu, cu personalități distincte, dar fiind co-etern și co-glorioase, un singur Iehova. În al doilea rând, există unirea dintre naturile divină și umană într-o singură Persoană, Isus Hristos, Emanuel, care este deopotrivă Dumnezeu și Om. În al treilea rând, avem de-a face

cu unirea Bisericii cu Hristos, El fiind Capul, iar credincioșii fiind membrele, alcătuind în felul acesta un singur trup tainic. Chiar dacă nu ne putem forma o idee exactă asupra oricăreia dintre aceste uniri, ca urmare a profunzimii acestor taine și a faptului că ele trec dincolo de abilitatea noastră de a înțelege, totuși este datoria noastră să le credem pe toate cele trei pentru că sunt revelate clar în Scriptură și știind că ele constituie fundamentul necesar pentru alte elemente ale doctrinei creștine. De aceea, este privilegiul nostru sfânt să studiem cu rugăciune aceste lucruri, cerându-I Duhului Sfânt să ne ilumineze prin harul Lui.

Cel mai uimitor lucru dintre toate cele existente în lume, și totuși cea mai mare taină din natură, este unirea pe care Dumnezeu a făcut-o între minte și materie – între suflet și trup. Ce inteligență finită ar fi putut să conceapă o alăturare a unui duh, adică ceva imaterial, și a unei mâini de țărână? Ce puțină asemănare este între un suflet și o bucată organizată de pământ! Cine și-ar fi imaginat vreodată că țărâna ar putea fi vie și că ar putea să gândească? Sau că un suflet ar putea fi legat atât de strâns de un trup de carne încât, câtă vreme este ocrotit și are sănătate, nu se pot despărți unul de celălalt! Totuși, există o unire reală, o unire personală, între suflet și trup. Dar acesta este doar un mister al naturii, și este unul cu totul

inferior tainei sacre a unirii dintre ființele omenești și Domnul slavei.

Scriptura are multe lucruri de spus despre unirea dintre Hristos și poporul Său. „În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi” (Ioan 14:20). „Dar cine se alipește de Domnul, este un singur duh cu El” (1 Cor. 6:17). „Pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui... Taina aceasta este mare (vorbesc despre Hristos și despre Biserică)” (Efes. 5:30, 32). Ce lucru uimitor că există o unire între Fiul lui Dumnezeu și viermii pământului! – un lucru infinit mai mare decât dacă regele Marii Britanii s-ar fi căsătorit cu cea mai săracă și mai urâtă femeie din regatul lui. Cât de uriașă este distanța dintre Creator și ființele create, dintre Dumnezeu și omul muritor! Cât de indescriptibil este faptul că niște ticăloși păcătoși sunt făcuți una cu Acela înaintea căruia serafimii își acoperă fețele și strigă: „Sfânt, sfânt, sfânt!”

„Unirea dintre Hristos și poporul Său este un lucru uimitor. Este o unire veșnică. Este o unire descoperită și de care ne bucurăm în prezent. Este o unire care va fi declarată clar și deschis în toată strălucirea și perfecțiunea ei în ziua de apoi. Este o unire a harului. Ea este de asemenea o unire a slavei. Așa cum ea constituie fundamentul tuturor acțiunilor harului lui Hristos față de Biserica Lui de-a lungul istoriei, tot așa ea este temelia întregii glorii pe care Hristos o va revărsa asupra Bisericii și o va da poporului Său în ziua de apoi.

Nu pot decât să deplâng faptul că majoritatea dintre noi suntem atât de străini de aceste adevăruri importante și cerești. Fiți siguri că pierdem foarte mult prin această ignoranță. Poporul lui Dumnezeu pierde mult pentru că neglijează adevărurile de cea mai mare importanță. În zilele noastre, creștinii sunt mult prea neglijenți în raport cu adevărurile importante. Ei sunt chiar ignoranți cu încăpățănare în aceste lucruri.

Noi tratăm Scriptura în zilele noastre ca și cum, cu cât am cunoaște mai puțin din lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, cu atât ne-ar fi mai bine. Vai! Vai! Aceasta este o batjocură la adresa lui Dumnezeu. Nu ne va servi la nimic să pretindem că, „Nu vrem să spunem asta și nu intenționăm asta!” Este o realitate că neglijăm prea mult acele adevăruri și doctrine divine care au în vedere gloria lui Hristos. Acțiunile vechi și glorioase ale harului sunt mult prea neînsemnate în gândurile noastre. Unii știu și chiar recunosc expres realitatea că influențele Duhului Sfânt sunt înfrântate foarte mult din acest motiv. Totuși, cauza este trecută adesea cu vederea. Putem fi siguri că unul dintre motivele importante pentru care avem parte atât de puțin de prezența Sa sacră printre noi și de faptul că puterea și influența Lui se manifestă atât de puțin printre noi este că noi neglijăm să predicăm adevărurile supranaturale și spirituale, și tainele Evangheliei veșnice”.¹

Importanța vitală a acestui subiect al unirii dintre Biserică și Hristos poate fi văzută clar din locul pe care îl ocupă

în rugăciunea de Mare Preot a lui Hristos. „Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:20-21). Domnul nostru Și-a început aici rugăciunea pentru întreg trupul poporului Său prin a vorbi despre unirea pe care copiii Lui o au cu El și cu Tatăl, în El, și alocă următoarele versete vorbind despre binecuvântările care decurg ca roade din această unire. Noi nu suntem chemați să credem că Hristos s-ar fi rugat aici pentru o unire ce urmează să fie produsă sau obținută – nu, căci ea a fost întemeiată din veșnicie. Mai degrabă El se roagă ca preaiubiții Lui să poată fi binecuvântați cu acea cunoaștere clară a unirii despre care vorbim, așa încât să se poată bucura de toate beneficiile acesteia în sufletele lor.

„Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una” (Ioan 17:22). Acest subiect al unirii dintre El și aleșii Lui a fost unul cu adevărat dulce și binecuvântat pentru inima lui Hristos. El a știut că această cunoaștere și folosire a acestui subiect este de o mare valoare pentru poporul Său și îi slujește acestuia. De aceea, El a vorbit despre această temă în mod repetat, pentru ca sfinții Lui din toate veacurile se o poată cunoaște în mințile lor și să se bucure în inimile lor de binecuvântările aduse de ea. Cititorul meu, dacă Hristos însuși a prețuit acest adevăr al unirii cu Sine ca fiind un adevăr fundamental,

așa ar trebui să îl considerăm și noi. Ar trebui să ne aducem pe noi înșine în situația în care să studiem acest subiect cu multă rugăciune și apropiere căci, prin el, credința și nădejdea noastră sunt susținute și păstrate îndreptate către Dumnezeu, Mântuitorul nostru.

„Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una”. Această cerere constituie miezul rugăciunilor lui Hristos, exprimând dorința supremă a minții Mântuitorului față de răscumpărării Lui: ea a însumat dorința profundă a inimii Sale față de ei. Unirea pentru care El s-a rugat este de așa natură încât, prin ea, Tatăl și Fiul locuiesc în noi și noi în Ei. Ea arată că aleșii sunt atât de uniți cu Dumnezeu și cu Hristosul Lui, încât aceasta este cea mai înaltă formă de unire de care aleșii sunt capabili. Ea este cea mai aleasă și mai mare dintre toate binecuvântările, constituind fundamentul tuturor celorlalte lucruri.

„Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una” (Ioan 17:23). În Evanghelie ni se prezintă o varietate mare de binecuvântări. Mântuirea este una indescritibilă, și totuși nu este la fel de mare cum este unirea noastră cu Persoana lui Hristos. Dacă nu am fi fost uniți cu Hristos, El nu ar fi fost Mântuitorul nostru. Tocmai ca urmare a faptului că am fost uniți din veșnicie cu El, Hristos a găsit plăcere ca, în harul Lui, să facă lucrarea mântuirii pentru noi. Harul îndreptățirii² este o binecuvântare extraordinară, și totuși nu este atât de mare pe cât cel al unirii, pentru că efectul nu poate fi niciodată egal cauzei care îl produce. A fi

în Hristos trebuie să depășească toate celelalte binecuvântări care decurg din El și pe care le avem sau le vom primi vreodată, fie pe pământ, fie în ceruri. Părtășia cu Hristos este nespus de binecuvântată, și totuși nu este la fel de mare ca unirea, căci unirea noastră cu El este temelia oricărei părtășii. Ea este cea mai mare dintre toate acele „binecuvântări duhovnicești” decretate dinaintea creației (Efes. 1:3) și pe care Tatăl le-a dat Bisericii înainte ca păcatul să fi intrat în univers. Ea este rodul dragostei veșnice a lui Dumnezeu față de poporul Său.

Unirea cu Hristos este temelia tuturor binecuvântărilor spirituale, astfel că, dacă n-ar fi existat nicio legătură cu El, nu ar fi putut exista nicio regenerare,³ îndreptățire, sfințire⁴ sau gloriificare⁵... La fel cum, de dragul lui Hristos, Dumnezeu revarsă asupra copiilor Lui toate binecuvântările mântuirii, tot așa, potrivit hotărârii Sale eterne, toate binecuvântările Lui se manifestă iar noi ne putem bucura de ele doar într-o stare de comuniune cu El... Dar temelia acestei uniri spirituale, vitale și practice pe care sfinții o au cu Preaiubitul lor pe pământ și de care se vor bucura veșnic în Rai a fost pusă de Dumnezeu în acea unire tainică pe care El a realizat-o înainte de întemeierea lumii între Mijlocitorul și aleșii Lui, când El L-a rânduit să fie Cap iar pe ei să fie membrele trupului Său – când Dumnezeu I-a dat pe aceștia lui Hristos într-o căsnicie veșnică.

Drept consecință a faptului că Dumnezeu I-a dat lui Hristos Biserica într-o

relație de căsnicie înainte de întemeierea lumii, El vorbește astfel față de poporul Său: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bună-tate și îndurare” (Osea 2:19)... „Gândeți-vă la apropierea și caracterul intim al unirii dintre Hristos și copiii Lui, și lăsați ca acest lucru să vă încurajeze să vă sprijiniți și să trăiți din El prin credință. Ea este cu mult mai intimă și mai plină de dragoste decât este unirea dintre soț și soție aici, printre oameni, căci într-adevăr ei sunt ,un singur trup’, dar El este ,un trup’ și ,un duh’ cu Mireasa Lui (1 Cor. 6:19). El este în ei, iar ei sunt în El. În virtutea acestei uniri, fiecare dintre ei are dreptul accesului la El și moștenește tot ceea ce El a obținut pentru ei”⁶...

Unirea dintre Hristos și Biserica Lui este atât de reală, atât de vitală, atât de intimă, încât Dumnezeu nu i-a privit niciodată ca despărțiți. Există o unitate atât de indisolubilă între Răscumpărător și cei răscumparați, o identificare atât de absolută a părtășiei dintre ei, încât Tatăl îndurărilor nu i-a văzut niciodată separați. El nu L-a văzut niciodată pe Hristos lipsit de trupul Său tainic. El nu a văzut niciodată Biserica separată de Capul ei. De aceea, Duhul Sfânt a găsit de cuviință să accentueze această realitate uimitoare și glorioasă în multe pasaje ale Scripturii. Astfel, în legătură cu nașterea lui Hristos, citim următoarele: „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtași la ele” (Evrei 2:14)... Ni se spune că, atunci când Mântuitorul a fost ținut

pe cruce, „omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El” (Rom. 6:6).

De asemenea, atunci când El Și-a dat viața pe Calvar, citim că „dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit” (2 Cor. 5:14). În același fel, atunci când a înviat, și noi am fost „aduși la viață împreună cu Hristos” (Efes. 2:5). El nu a înviat doar pentru Sine, ca o persoană concentrată pe propriul interes, ci

a înviat în calitate de Cap al Bisericii Sale: „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos...” (Col. 3:1). Dar asta nu este totul. În Efeseni 2:6 ni se spune: „El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus”. O cât de minunată este unirea dintre creștin și Hristos.

Fragment din *Spiritual Union and Communion*, retipărită
și disponibilă în limba engleză la CHAPEL LIBRARY.

A.W. Pink (1886-1952): păstor, predicator itinerant și autor al seriei *Studies in the Scriptures* precum și a numeroase alte cărți. S-a născut la Nottingham, Anglia.

Note bibliografice și explicative

(1) Samuel Eyles Pierce (1746-1829) – teolog și predicator la Honiton în Devon, Anglia. Pierce a fost un slujitor evanghelic aliniat teologiei calviniste baptiste.

(2) îndreptățirea – îndreptățirea este un act al harului fără plată al lui Dumnezeu, prin care El iartă toate păcatele noastre și ne acceptă ca neprihăniți înaintea Lui doar pe baza neprihănirii lui Hristos care ne este atribuită și care este primită numai prin credință. (*Spurgeon's Catechism*, Q. 32).

(3) regenerarea – lucrarea lui Dumnezeu de creare a vieții spirituale într-un păcătos prin puterea Duhului Sfânt; nașterea din nou.

(4) sfințirea – sfințirea este lucrarea harului necondiționat al lui Dumnezeu, prin care cei care cred sunt înnoșiți în întreg omul după chipul lui Dumnezeu și sunt făcuți să moară tot mai mult față de păcat și să trăiască tot mai mult în neprihănire. (*Spurgeon's Catechism*, Q. 34).

(5) gloriificarea – aspectul final al mântuirii, care include învierea trupurilor credincioșilor la a doua venire a lui Hristos, asemănarea perfectă cu chipul lui Hristos, eliberarea de orice defect fizic și spiritual, și intrarea în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

(6) Ebenezer Erskine (1680-1754) – teolog scoțian, fondatorul Secession Church.

NATURA UNIRII CU HRISTOS

John Murray (1898-1975)

Unirea cu Hristos este o parte importantă a aplicării răscumpărării. Noi nu devenim părtași în realitate cu Hristos până ce răscumpărarea nu este aplicată efice. Pe când le scria credincioșilor din Efes, Pavel le-a reamintit că ei fuseseră aleși în Hristos înainte de întemeierea lumii, dar și că a existat o vreme când ei erau „fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efes. 2:12) și când fuseseră „din fire copii ai mâniei” (Efes. 2:3). Deși fuseseră aleși în Hristos înainte de existența timpului, ei au fost fără Hristos până în clipa când au fost chemați efice la părtășia cu Fiul lui Dumnezeu (1 Cor. 1:9)... Doar după aplicarea răscumpărării au putut ei să cunoască părtășia lui Hristos. Care este natura aceste uniri cu Hristos care este înfăptuită prin chemarea lui Dumnezeu? Există mai multe lucruri ce pot fi spuse ca răspuns la această întrebare.

1. Ea este spirituală. Puține cuvinte din Noul Testament au fost supuse unei distorsionări mai mari decât termenul *spiritual*. El este folosit frecvent cu referire la ceva mai mult decât un fel de sentimentalism vag. În Noul Testament, termenul *spiritual* sau *duhovnicesc* se referă la ceea ce vine din Duhul Sfânt. Omul *spiritual* este persoana locuită și controlată de Duhul Sfânt, iar o gândire spirituală este o stare a minții produsă și menținută de Duhul Sfânt.

De aceea, când spunem că unirea cu Hristos este spirituală, mai înainte de toate vrem să spunem că legătura acestei uniri este Duhul Sfânt însuși. „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh” (1 Cor. 12:13; cf. 1 Cor. 6:17, 19; Rom. 8:9-11; 1 Ioan 3:24; 4:13). Ar trebui să apreciem mai mult interdependența apropiată dintre Hristos și Duhul Sfânt în acțiunile harului mântuitor. Duhul Sfânt este Duhul lui Hristos; Duhul este Duhul Domnului; iar Hristos este Domnul Duhului (cf. Rom. 8:9; 2 Cor. 3:18; 1 Petru 1:11). Hristos locuiește în noi dacă Duhul Său locuiește în noi, iar El locuiește în noi prin Duhul. Unirea cu Hristos este o taină deosebită. Faptul că Duhul Sfânt este legătura acestei uniri nu diminuează taina cu nimic, dar acest adevăr aruncă un potop de lumină asupra acestei taine...

Aceasta ne determină să observăm, în al doilea rând, că unirea cu Hristos este spirituală pentru că este avută în vedere o relație spirituală. Ea nu este acel fel de unire pe care o vedem în Trinitate – trei Persoane într-un singur Dumnezeu. Ea nu este acel fel de unire pe care o vedem în Persoana lui Hristos – două naturi într-o singură Persoană. Ea nu este acel fel de unire pe care o vedem în om – trup și suflet constituind o ființă omenească. Ea nu este pur

și simplu unirea sentimentelor, afecțiunii, a gândurilor, minții, inimii, voinței și scopului. Aici avem o unire pe care nu o putem defini foarte specific. Totuși, ea este o unire cu un caracter intens spiritual, care intră în consonanță cu natura și lucrarea Duhului Sfânt, astfel încât, într-o modalitate reală, depășind puterea noastră de pătrundere, Hristos locuiește în poporul Său, iar poporul Său locuiește în El.

2. Ea este tainică. Atunci când folosim termenul *tainic* în legătură cu acest subiect, este bine să stabilim punctul de plecare de la cuvântul *taină*, așa cum este folosit în Scriptură. Noi putem avea uneori tendința de a folosi acest cuvânt pentru a desemna ceva complet neinteligibil sau despre care nu putem înțelege mai nimic.

Totuși, nu acesta este sensul Scripturii. În Romani 16:25-26, Pavel statuează cum ar trebui să înțelegem acest termen. Acolo, Pavel vorbește despre „descoperirea tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile prorocilor și, prin porunca Dumnezeuului celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor, ca să asculte de credință”.

În legătură cu această taină, trebuie observate patru aspecte: (1) Ea a fost ținută secretă din vremurile veșniciei – fiind ceva ascuns în mintea și sfatul lui Dumnezeu. (2) Ea nu a continuat să fie ascunsă – ci a fost descoperită și revelată în acord cu voia și porunca lui Dumnezeu. (3) Această revelare din partea lui Dumnezeu a fost mediată¹ prin și depozitată în Scriptură – a fost revelată tuturor popoarelor, așa că nu

mai este un secret. (4) Obiectivul acestei revelații este ca toate popoarele să poată ajunge la ascultarea credinței. De aceea, o taină este ceva ce ochiul nu a văzut, nici urechea nu a auzit, nici nu a intrat la inima omului (1 Cor. 2:9), dar pe care Dumnezeu a revelat-o față de noi prin Duhul Sfânt și care, prin revelație și credință, ajunge să fie cunoscută și însușită de oameni. Este clar că unirea cu Hristos este o taină. Vorbind despre unirea cu Hristos și comparând-o cu unirea dintre bărbat și femeie, Pavel spune: „Taina aceasta este mare (vorbesc despre Hristos și despre Biserică)” (Efes. 5:32). Apoi Pavel vorbește despre „bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei” și o descrie ca „taina ținută ascunsă din veșniciei și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui” (Col. 1:26-27). Unirea cu Hristos este tainică pentru că este o taină. Faptul că este o taină subliniază valoarea ei deosebită și intimitatea relației pe care o presupune.

Gama largă de asemănări folosite în Scriptură pentru a ilustra unirea cu Hristos este uimitoare. La cel mai înalt nivel al existenței, ea este comparată cu unirea care există între Persoanele Trinității din Dumnezeuire. Acest lucru este *uluitor*, dar este adevărat (Ioan 14:23; 17:21-23). La cel mai de jos nivel, ea este comparată cu relația dintre pietrele unei clădiri și piatra din capul unghiului (Efes. 2:19-22; 1 Petru 2:4-5). Între aceste două limite există o varietate a asemănărilor extrase din diferite niveluri ale existenței și relațiilor. Ea este comparată cu unirea care

a existat între Adam și toți urmașii lui (Rom. 5:12-19; 1 Cor. 15:19-49); cu unirea dintre soț și soție (Efes. 5:22-33; cf. Ioan 3:29); cu unirea dintre capul și membrele trupului omenesc (Efes. 4:15-16) și cu relația dintre viță și mlădițe (Ioan 15:1-8). De aceea, avem analogii extrase din diferitele circumstanțe ale existenței, de la lucrurile fără viață până la însăși viața Persoanelor din Dumnezeuire.

Acest aspect ar trebui să ne învețe un principiu deosebit. Este evident că nu trebuie să reducem natura și modalitatea unirii cu Hristos la măsura felului de unire ce există între piatra din capul unghiului și celelalte pietre dintr-o clădire, nici la măsura unirii dintre viță și mlădițe, nici la cea a unirii dintre cap și membrele trupului, și nici măcar la cea a unirii dintre soț și soție. Modalitatea, natura și felul de unire diferă în funcție de circumstanțe. Există *similitudine*, dar nu *identitate*. Totuși, la fel cum nu putem reduce unirea dintre Hristos și poporul Său la nivelul formelor de unire care există la alte straturi ale existenței, nu trebuie nici să o ridicăm la nivelul unirii care există în cadrul Dumnezeuirii. Similitudinea nu este nici aici totuna cu identitatea. Unirea cu Hristos nu înseamnă că noi am fi încorporați cumva în viața Dumnezeuirii [adică nu devenim parte din Dumnezeu, nici Dumnezeu sau alți dumnezei, n.tr.]. Aceasta este una dintre distorsionările la care a fost supus acest adevăr măreț. Dar procesul de gândire prin care o astfel de perspectivă a fost adoptată neglijează unul dintre cele mai simple principii care ar

trebui să ne ghideze mereu gândirea, anume că *analogia nu este totuna cu identitatea*.² Când facem o comparație, nu rezolvăm o ecuație. Dintre toate felurile de unire sau unitate care există printre ființele create, unirea credincioșilor cu Hristos este cea mai înaltă. Cea mai mare taină a existenței este taina Trinității – trei Persoane într-un singur Dumnezeu. Marea taină a evlaviei este taina întrupării, anume că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om și a fost arătat în trup (1 Tim. 3:16). Dar cea mai mare taină în ce privește ființele create este *unirea copiilor lui Dumnezeu cu Hristos*. Iar taina aceasta este atestată chiar de faptul că este comparată cu unirea dintre Tatăl și Fiul în unitatea Dumnezeuirii.

Întrucât se obișnuia folosirea termenului *tainic* pentru a exprima aspectul tainic care are de-a face cu exersarea credinței. Este necesar să recunoaștem că există un fel de caracter tainic inteligent în viața credinței. Credincioșii sunt chemați la părtășia cu Hristos, iar părtășia înseamnă comuniune. Viața credinței înseamnă ca acela care crede să fie într-o unire și comuniune vie cu Răscumprătorul înălțat și mereu prezent. Credința nu este îndreptată doar către un Răscumprător care a venit și a înfăptuit, odată pentru totdeauna, o lucrare de răscumprare. Ea nu se îndreaptă către El doar ca Unul care a murit, ci și ca Unul care a înviat și care trăiește în veci ca Marele nostru Preot și Apărător. Și deoarece credința este îndreptată către El ca Mântuitor și Domn viu, părtășia atinge zenitul exercițiului ei. Nu există comuniune între

oameni care să se poată compara cu Hristos – El are părtășie cu copiii Lui și ei cu El într-o dragoste conștientă și reciprocă³. „Pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut”, scria apostolul Petru, „credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită” (1 Petru 1:8).

Viața credinței este viața dragostei, iar viața dragostei este viața părtășiei, a comuniunii tainice cu Acela care trăiește în veci pentru a mijloci pentru poporul Lui și care poate să ne înțeleagă în neputințele noastre (Evrei 4:15). Ea este părtășia cu Acela care are un rezervor inepuizabil de compasiune pentru ispitele, suferințele și neputințele poporului Lui, pentru că El însuși a fost ispitit în toate lucrurile ca ei, dar fără păcat (Evrei 4:15)...

Unirea cu Hristos este adevărul central al întregii doctrine a mântuirii. Tot ceea ce a fost predestinat pentru poporul lui Dumnezeu în alegerea veșnică făcută de El, tot ceea ce i-a fost procurat și asigurat în împlinirea răscumpărării, odată pentru totdeauna, toate lucrurile la care el devine părtăș prin aplicarea răscumpărării și tot ceea ce ajunge el, prin harul lui Dumnezeu, în starea de fericire finală – toate aceste lucruri sunt cuprinse în unirea și comuniunea cu Hristos... Este important să știm că alegerea în Hristos dinainte de întemeierea lumii este *alegerea la înfierea ca fii*. Când Pavel spune că Tatăl a ales un popor în Hristos dinainte de întemeierea lumii pentru ca ei să fie sfinți, el adaugă că, *în dragoste*, El i-a predestinat la înfiere prin Isus Hristos (Efes. 1:4-5). Alegerea la sfințenie este

paralelă cu predestinarea la înfiere – ele sunt două modalități de a exprima același adevăr măreț. Ele ne arată fațetele diferite ale alegerii făcută de Tatăl. De aceea, unirea cu Hristos și înfierea sunt aspecte complementare ale acestui har măreț. Unirea cu Hristos își atinge zenitul în înfiere, iar înfierea orbitează în jurul unirii cu Hristos. Copiii lui Dumnezeu sunt „moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos” (Rom. 8:17). Toate lucrurile sunt ale lor, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare, pentru că ei sunt ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu (1 Cor. 3:22-23). Ei sunt uniți cu Acela în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței, iar ei sunt desăvârșiți în Acela care este Capul oricărui puteri și stăpâniri (Col. 2:3, 10).

Copiii lui Dumnezeu extrag tot ce au nevoie în această viață și în nădejdea celei veșnice din plinătatea nemăsurată a harului și a adevărului, a înțelepciunii și a puterii, a bunătății și a dragostei, a neprihănirii și a credincoșiei care se găsesc în El.

De aceea, nu există adevăr mai potrivit să le dea încredere și putere, mângâiere și bucurie în Domnul cum este acest adevăr al unirii cu Hristos. El promovează de asemenea sfințirea, nu doar pentru că tot harul sfințitor derivă din Hristos, ca Răscumpărător crucificat și înălțat, ci și ca urmare a recunoașterii părtășiei cu Hristos și a privilegiului înalt care îi îndeamnă la recunoștință, ascultare și devoțiune. Unirea înseamnă de asemenea comuniune, iar comuniunea îndeamnă la o

umblare smerită, în dragoste și revenență față de Acela care a murit și a înviat, și care este Domnul nostru. „Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:5-6). „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți roadă, dacă nu rămâneți în Mine” (Ioan 15:4).

Există un alt aspect al unirii cu Hristos care nu trebuie omis. Dacă ar fi trecut cu vederea, ar produce o înțelegere foarte deficitară și o apreciere incorectă a implicațiilor acestei uniri. Există implicații ale relațiilor lui Hristos cu celelalte Persoane ale Sfintei Treimi și ale relațiilor noastre cu celelalte Persoane ale Trinității, implicații care rezultă din unirea noastră cu Hristos. Isus însuși a spus: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30). De aceea, ar trebui să ne așteptăm ca unirea cu Hristos să ne aducă într-o relație asemănătoare cu Tatăl.

Iar acest lucru este exact ceea ce Domnul însuși ne spune: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el” (Ioan 14:23).

Numai gândul acesta este copleșitor, însă nu trebuie să greșim aici: deopotrivă Tatăl și Hristos vin și Își fac locuința în cel credincios!

Poate că și mai izbitor este un alt cuvânt al lui Isus: „Și mă rog nu numai

pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17:20-23).

Și nu doar că Tatăl este unit cu cei credincioși și locuiește în ei, ci Isus ne vorbește și de locuirea noastră de către Duhul Sfânt: „Și Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi” (Ioan 14:16-17).

De aceea, unirea cu Tatăl, cu Fiul și cu Duhul Sfânt este o unire strâns legată de unirea noastră cu Hristos... Credincioșii intră în sfânta sfintelor comuniunii cu Dumnezeul Triunic, iar ei fac acest lucru deoarece au fost înviați împreună cu Hristos Isus și stau împreună cu El în locurile cerești (Efes. 2:6).

Viața lor este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Col. 3:3). Ei își extrag de aici siguranța deplină a credinței, având inimile stropite de o conștiință rea și trupurile spălate cu apă curată pentru că Hristos nu a intrat într-un locaș de închinare făcut de mâini omești, ci El se înfățișează acum în cer,

pentru ei, în prezența lui Dumnezeu
(Evrei 9:24).

Fragment din *Redemption: Accomplished and Applied*,
publicată de Wm. B. Eerdmans Publishing Company,
eerdmans.com, Folosit cu permisiune.

John Murray (1898-1975): teolog reformat, autorul a numeroase cărți și articole pe teme teologice. S-a născut la Badbea, Sutherland County, Scoția.

Note bibliografice și explicative

- (1) mediată – are sensul că Biblia a fost mijlocul prin care a fost făcută această revelație.
- (2) altfel spus, a compara două lucruri nu înseamnă că ele sunt identic așa, de ex. dacă spunem că Luna este sferică precum o bilă de sticlă, nu înseamnă că Luna este o bilă de sticlă. – n.tr.
- (3) reciproc – presupune a primi și a dărui în ambele sensuri.

O UNIRE VEȘNICĂ A DRAGOSTEI

John Gill (1697-1771)

Voi începe prin a vorbi despre unirea aleșilor lui Dumnezeu în Hristos. Nu voi trata aici niciun act desfășurat în timp în legătură cu această unire, cum ar fi unirea naturii noastre cu Fiul lui Dumnezeu prin întruparea Lui, când a devenit Fratele nostru – ruda noastră apropiată, carne din carnea noastră și os din oasele noastre – când El și noi am fost făcuți una, adică având aceeași natură (Evrei 2:11, 14, 16). Nu voi trata nici unirea dătătoare de viață a ființelor noastre cu El în regenerare, când fiind înviați prin puterea și harul lui Dumnezeu, Hristos ia chip în inimile noastre, iar noi devenim făpturi noi în El și suntem mlădițe vii și roditoare în El, Vița cea vie. Aceasta este existența noastră *deschisă* în Hristos ca o consecință a existenței noastre *tainice* în El din veșnicie, prin harul electiv (v. Rom. 16:7; 2 Cor. 5:17; 12:2). Nu voi discuta nici despre unirea mai transparentă și dovedită a sfinților cu Dumnezeu în viețile lor, sfinți care, fiind în Hristos, se găsesc întotdeauna în El, mor în unire cu El, înviază din morți în virtutea acelei uniri și sunt una, în suflet și trup, în Dumnezeu – Tatăl, Fiul și Duhul. Ei vor fi una în Dumnezeu așa cum Tatăl este în Fiul și Fiul este în Tatăl, a căror unire Unul cu Altul este modelul și exemplul unirii lor. Hristos se roagă pentru manifestarea deschisă a acestei uniri (Ioan 17:21, 23).

Voi analiza aici unirea aleșilor cu Dumnezeu de la început, ca un act veșnic alcătuit în Dumnezeu. Acest act nu este nimic altceva decât revărsarea inimii Lui în dragoste pentru ei și care îi unește astfel cu Sine. Această dragoste este din veșnicie (Ier. 31:3; Ioan 17:23-24) și are o natură care leagă și cimentează. Ea este în realitate legătura unirii dintre Dumnezeu și poporul Său ales, sau acel act prin care El i-a adus pe aceștia într-o unire apropiată cu Sine. Dragostea este legătura unirii dintre oameni, cum ar fi în relația de prietenie dintre ei. Dragostea a fost ceea ce a legat sufletul lui Ionatan de cel al lui David, așa încât Ionatan l-a iubit ca pe propriul suflet. Dragostea este legătura unității dintre sfinți, așa încât inimile lor sunt țesute împreună în dragoste. De aceea, bunătatea sau dragostea este denumită legătura desăvârșirii sau legătura perfectă, care îi aduce și îi păstrează împreună (Col. 2:7; 3:14). Dragostea a fost ceea ce a cimentat inimile primilor creștini unele de altele, așa încât, chiar dacă erau mulți, despre ei se spune că erau o inimă și un suflet (F.A. 4:32). Dragostea trebuie să opereze acum infinit mai puternic în inima lui Dumnezeu, atrăgând și unind cu Sine obiectele dragostei, dându-le o apropiere și o unire cu El care nu poate fi dizolvată. Nimic nu

poate să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu! Aleșii nu pot fi despărțiți de El nici de căderea lor în Adam, nici de păcatele lor concrete săvârșite în starea în care erau neregenerați, și nici de alunecările și răzvrătirile lor de după convertire (Rom. 8:38-39; Efes. 2:3-4; Osea 14:4). Această legătură de unitate este indisolubilă, chiar dacă ar interveni puterea comună a oamenilor și a diavolilor. În virtutea acestei uniri, poporul lui Dumnezeu devine o parte din El, o parte dragă, apropiată, chiar ca lumina ochilor Lui. Ei au un loc în inima Lui, sunt gravați în palmele Lui și rămân constant în gândurile Sale. Dorințele și afecțiunile sufletului Lui sunt îndreptate întotdeauna către ei, iar El întocmește și pune la lucru planuri constante spre binele lor. Cât de mare este bunătatea pe care El o manifestă față de ei (Zah. 2:8; Ps. 139:17; Cânt. 7:10; Isaia 49:16; Ps. 31:19)!

Dragostea lui Hristos față de aleși este la fel de timpurie ca dragostea Tatălui Său față de El și față de ei, și se pare că a fost o dragoste producătoare de satisfacție și desfătare. Înainte de existența lumii, desfătarea Lui era îndreptată către fiii oamenilor (Ioan 15:9; Prov. 8:30-31); iar dragostea aceasta are aceeași natură care unește și cimentează precum este dragostea Tatălui. Aceasta îl determină să se apropie de poporul Său mai mult decât un frate, și nimic nu îi poate despărți de dragostea Lui după cum nimic nu îi poate despărți de dragostea Tatălui. Întrucât îi iubește pe ai Săi, El îi iubește

până la capăt. Această legătură de unire rămâne fermă și sigură, apropiindu-L de Biserică, după dorința Sa: „Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău” (Cânt. 8:6; v. Prov. 18:24; Rom. 8:35). Același lucru poate fi spus despre dragostea Duhului, căci dragostea veșnică a lui Dumnezeu – Tatăl, Fiul și Duhul – este legătura unirii dintre aleșii lui Dumnezeu și cele trei Persoane sacre. Toți trei i-au iubit pe aleși cu o dragoste veșnică și, astfel, i-au unit ferm și veșnic cu Sine. De aceea, ca urmare a dragostei Duhului față de ei și a unirii cu ei, în timp, El devine Duhul de viață și de har în ei (Rom. 15:30). Această dragoste și unire comportă mai multe aspecte, fiind ilustrate felurit și confirmate în veșnicie, după cum urmează:

1. O alegere și unire în Hristos: Aceasta decurge din dragostea lui Dumnezeu, căci alegerea implică dragostea (v. 2 Tes. 2:13). Scriptura vorbește despre persoane specifice care sunt *alese în Hristos*, cum ar fi Ruf (Rom. 16:13). Apostolul spune despre sine și despre alții că Dumnezeu i-a ales în Hristos și că a făcut aceasta înainte de întemeierea lumii (Efes. 1:4). Alegerea aduce cu ea o existență în Hristos – un fel de subzistență¹ în El – care, deși nu înseamnă o existență *concretă*, ea este cel puțin o existență *reprezentativă*, chiar una prin care celor aleși li se dă har în Hristos și sunt binecuvântați cu toate binecuvântările duhovnicești în El, înainte ca lumea să existe (2 Tim. 1:9; Efes. 1:3-4). Nu pot să îmi dau seama cum ar putea

spune unii despre aleși că au o existență în Hristos, și totuși să nu existe o unire a lor cu El.

Dincolo de aceasta, în alegere există o relație apropiată care începe între Hristos și cei aleși. El le este dat ca să fie Cap al lor, iar ei îi sunt dați ca membre ale trupului Lui. Ca atare, ei sunt aleși împreună: El este primul în ordinea naturală, fiind Capul, după care ei sunt membre ale Lui. Nimic nu este mai unanim recunoscut printre teologii sănătoși, astfel că ei se exprimă în această manieră atunci când vorbesc despre alegerea lui Hristos și a poporului Său în El. Dr. Goodwin spune că, „la fel cum, în mod particular, într-un pân-tece, capul și membrele pruncului nu sunt concepute separat, ci împreună, în relație unul cu altul, tot astfel, noi și Hristos (alcătuind un singur trup tainic înaintea lui Dumnezeu) am fost modelați împreună în pântecele veșnic al alegerii”.² În același loc, el continuă spunând că „Isus Hristos a fost Capul alegerii și al aleșilor lui Dumnezeu, astfel că, în ordinea naturală, El a fost ales primul, chiar dacă în ordinea timpului, iar noi am fost aleși împreună cu El. Din pântecele alegerii, El, Capul, a ieșit primul, apoi noi, membrele”. Ce relație poate fi concepută mai apropiat și mai expresiv pentru unirea strânsă dintre Hristos și poporul Său cum este această asemănare cu un cap și membrele trupului? Hristos este Capul ales al Bisericii, iar Biserica este trupul ales al lui Hristos, plinătatea Aceluia ce împlinește totul în toți (Efes. 1:22-23). De

aici rezultă și siguranța sfinților – căci a fi în Hristos prin harul electiv și uniți cu El înseamnă, așa cum ni se spune, să fim păstrați în El. Aceasta înseamnă să fim puși în mâinile Sale, să fim oile Lui, din ale cărui mâini nimeni nu ne poate smulge și de unde nici nu putem cădea vreodată (Iuda 1:1).

2. Există o unire conjugală³ între Hristos și aleșii Lui, care decurge la rândul ei din dragoste și care a început în veșnicie. Prin instituția căsătoriei, persoanele între care se face această legătură devin un singur trup, ca în cazul lui Adam și al Evei. O unire mai apropiată ca aceasta nu poate fi concepută. Căsătoria lor a fost o umbră și o reprezentare a căsătoriei dintre Hristos și Biserica Lui, pe care, întrucât a fost unit cu ea, o hrănește și o îngrijește ca pe trupul Său. Cei doi au devenit una... Chiar dacă relația deschisă de căsnicie dintre Hristos și persoanele particulare ce formează Biserica începe la convertire, adică ziua logodnei lor cu El (Ier. 2:2), revelarea ei și mai publică va avea loc atunci când toți aleșii lui Dumnezeu vor fi strânși, când ei vor fi un singur trup ca o Mireasă împodobită pentru Mirelei ei, la nunta Mielului. Această relație și unire va fi declarată atunci în cea mai deschisă manieră și ilustrată în cel mai magnific mod cu putință (Apoc. 21:2)! Totuși, actul tainic al logodnei a avut loc în veșnicie, când Hristos, iubindu-i pe aleșii Lui, i-a cerut de la Tatăl Său pentru ca aceștia să formeze Mireasa Lui. Fiindu-I dați, El S-a logodit cu ei în bunătatea Lui iubitoare

și, de aici înainte, a privit asupra lor în această relație cu El. Aceasta este temelia tuturor celorlalte acte ale harului manifestate față de ei. De aceea, ca urmare a relației de căsătorie dintre El și Biserica Lui, Hristos a devenit Garantul ei și S-a dat pe Sine pentru ea. El Și-a vărsat sângele prețios pentru a o sfinți și a o curăța de toate spurcăciunile căderii și de toate celelalte nelegiuiri, așa încât să o poată înfățișa ca o Biserică glorioasă, fără pată, zbârcitură sau orice lucru de acest fel, ca o Biserică îmbrăcată în acea strălucire în care El a văzut-o atunci când s-a logodit la început cu ea (Efes. 5:25-27). În poporul Evreu, exista o ceremonie de logodnă privată înainte ca aceasta să se sfârșească prin căsătoria publică. La această logodire începea relația dintre soț și soție (Deut. 22:23-24); tot astfel, Scriptura spune despre Hristos că este Mirele Bisericii dintre Neamuri, înainte ca ea să existe practic (Isaia 44:5).

3. Există o unire federală⁴ între Hristos și cei aleși. Ei au o existență în El în virtutea legământului veșnic, fiind Capul și Reprezentantul lor. Legământul⁵ decurge din și este efectul dragostei, harului și îndurării lui Dumnezeu – iar despre acestea se vorbește alături de legământ ca fundament al lui (Ps. 89:2-3; 33-34; Isaia 54:10). De aceea, el este denumit în mod obișnuit Legământul Harului, și a fost încheiat din veșnicie. Hristos a fost pus Mijlocitorul⁶ lui. Asumarea acestui legământ de către El s-a făcut atât de timpuriu (Prov. 8:23; Mica 5:2), încât viața veșnică a fost promisă

dinainte de întemeierea lumii, iar binecuvântările harului au venit atât de repede (Tit 1:2; 2 Tim. 1:9), încât totul dovedește vechimea acestui legământ.

Acest legământ a fost încheiat cu Hristos, nu ca o persoană singulară, ci ca un Cap. El nu a făcut aceasta doar pentru Sine, ci în beneficiul poporului Său. Așa cum Legământul Faptelor⁷ a fost încheiat cu Adam în calitatea lui de cap reprezentativ al tuturor urmașilor *lui* (de aici se spune și că el este personajul tipologic al Celui care avea să vină (Rom. 5:14)), tot astfel Legământul Harului a fost încheiat cu Hristos în calitatea Lui de Cap reprezentativ (federal) al urmașilor *Lui* spirituali. Din acest motiv, este trasată o paralelă între cei doi în Romani 5 și 1 Corinteni 15, ca și cum ar fi fost singurii doi oameni ce au existat în lume: unul este denumit *primul*, și celălalt *al doilea* om. Hristos a reprezentat poporul Său în acest legământ, iar copiii Lui au avut o unire reprezentativă cu El în legământ. Tot ceea ce El a promis și S-a angajat să facă, a promis și S-a angajat în *numele lor* și *pentru ei*, iar când El a împlinit legământul, unirea lor cu El s-a manifestat ca și cum ei ar fi împlinit legământul. Ceea ce El a primit - făgăduințele și binecuvântările harului – a primit în numele *lor*, iar ei le-au primit *în El*, fiind una cu El în calitatea Lui de Cap și Reprezentant al lor.

4. Există o unire legală între Hristos și cei aleși, în baza lucrării Lui ca Garant al lor și decurgând din dragostea și afecțiunea Lui puternice față de

ei. În această privință, Hristos și ei sunt una înaintea Legii, așa cum garantul și datornicul sunt una în sens legal; astfel, dacă unul dintre ei plătește datoria angajată, este ca și cum *celălalt* ar fi plătit. Hristos este Garantul legământului mai bun; El s-a apropiat de Dumnezeu, a plătit datoria, și-a asumat obligația de a plăti datoriile copiilor Lui și de a face satisfacerea dreptății pentru păcatele lor; fiind acceptat ca atare de Dumnezeu, El și ei sunt considerați una. Aceasta este temelia și fundamentul plății datoriilor lor de către Hristos, a satisfacerii dreptății lui Dumnezeu pentru păcatele lor, a punerii păcatelor lor în contul Lui și a imputării [sau atribuirii, n.tr.] neprihănirii Lui în contul lor.⁸

Pe scurt, unirea anterioară⁹ și relația aleșilor din veșnicie cu Hristos este temeiul și motivul a tot ceea ce Hristos a făcut și a suferit pentru ei, nu pentru alții, ca și a tuturor binecuvântărilor harului care sunt sau vor fi revărsate asupra lor, dar care le sunt refuzate altora. Motivul pentru care El S-a întrupat și a luat asupra Sa natura omenească în mod specific pentru ei a

fost că ei erau copii ce Îi fuseseră dați. El Și-a dat viața pentru ei deoarece ei erau oile Lui; El S-a dat pe Sine pentru ei pentru că ei erau Biserica Lui; și El i-a mântuit din păcatele lor deoarece ei erau poporul Lui (Evrei 2:13-14; Ioan 10:14-15; Efes. 5:25; Matei 1:21).

Cu alte cuvinte, unirea cu Hristos este primul lucru, prima binecuvântare a harului care decurge din dragostea Lui și care este pusă în aplicare de El; de aceea, ea este sursa tuturor celorlalte binecuvântări. „Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus” – iubiți și uniți cu Hristos de la început – și rezultă de aici că, „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Cor. 1:30).

În această notă, Dr. Goodwin observă că „unirea cu Hristos este primul element fundamental al îndreptățirii¹⁰ și sfințirii. Mai întâi Hristos ne ia ca ai Lui, apoi trimite Duhul Lui; mai întâi ne recunoaște ai Lui. Nu faptul că sunt regenerat mă așază în poziția care îmi conferă dreptul la toate aceste privilegii, ci Hristos mă socotește mai întâi al Lui, apoi îmi dă Duhul Lui, credința și sfințenia”.

Fragment din *A Complete Body of Doctrinal and Practical Divinity*,
retip. de The Baptist Standard Bearer, www.standardbearer.org.

John Gill (1697-1771): predicator, teolog și învățat biblic baptist; s-a născut la Kettering, Northamptonshire, Anglia.

Note bibliografice și explicative

(1) subzistență – existență fără a fi în mod necesar practică, fizică (în acest paragraf).

(2) Thomas Goodwin (1600-1679) – păstor și teolog congregaționalist, lider în mișcarea Dissenting Brethren of the Westminster Assembly.

(3) conjugal – referitor la căsnicie.

(4) federal – teologia federală susține că Adam, primul om, a acționat în calitate de „cap federal” sau reprezentant legal al restului omenirii. Astfel, Dumnezeu a intrat într-o relație de legământ cu Adam, care a promis binecuvântarea pentru ascultare și blestemul pentru neascultare... Deoarece Adam a fost neascultător, blestemul s-a extins asupra omenirii, pentru care Adam este reprezentant în legământ... La fel cum Adam a fost capul federal al omenirii, tot astfel Hristos intră în istorie ca un al doilea Adam, liber de blestem, și acționează ca un Cap în legământul Lui spre atribuirea neprihănirii Sale asupra tuturor celor ce cred în El. (Stanley Grenz, David Guretzki, and Cherith Fee Nordling, *Pocket Dictionary of Theological Terms*, 50-51).

(5) legământ – o promisiune sau angajament solemn al lui Dumnezeu față de om..

(6) Mijlocitor – cineva care intervine între două părți ostile cu rolul de îndepărtare a conflictului și de a aduce reconcilierea; „A fost plăcut lui Dumnezeu, în scopul Lui veșnic, să Îl aleagă și să Îl trimită pe Domnul Isus Hristos, singurul Său Fiu, în acord cu legământul dintre Ei doi, ca să fie Mijlocitorul între Dumnezeu și om; să fie Profet, Preot, și Împărat; să fie Capul și Mântuitorul Bisericii Sale, Moștenitorul tuturor lucrurilor și Judecătorul lumii. Din veșnicie, El I-a dat Domnului Isus Hristos un popor care să fie sămânța Lui. La timpul cunoscut, acești oameni au fost răscumpărați, sunt chemați, justificați, sfințiți și glorificați prin El”. (Mărturisirea de Credință Baptistă de la Londra, 1689, 8.1).

(7) Legământul Faptelor – acordul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Adam în Grădina Eden înainte de căderea acestuia în păcat. El a stabilit obligația omului de a asculta de Dumnezeu, cu pedeapsa morții în cazul neascultării (Gen 2:16-17); cf. *Legământul Faptelor și Legământul Harului*, de Walter Chantry, disponibilă în limba română la Asociația MAGNA GRATIA.

(8) v. nr. 5 al revistei Vestitorul Evangheliei Harului, *Atribuirea Neprihănirii*.

(9) antecedent – dinainte de existența timpului.

(10) v. nr. 1 al revistei Vestitorul Evangheliei Harului, *Justificarea*.

* * *

Dragă frate sau soră în Hristos, cât de mult îmi doresc să te văd strângând ferm acest adevăr binecuvântat în inima ta, astfel încât să te poți bucura de el în adâncul sufletului tău! Nu este totdeauna ușor să conștientizezi unirea ta cu Hristos: să vezi cum El ia locul tău și tu locul Lui; să vezi cum El este lovit pentru nelegiuirile tale și cum pedeapsa care îți dă pacea a căzut asupra Lui; și că, în consecință, tu iei locul Lui ca acceptat și preaiubit de Tatăl, că ești înviat din morți și onorat să fii părtaș chiar slavei Lui în înaltul cerurilor, căci El a fost înălțat acolo ca Reprezentant al tuturor copiilor Lui, și ești de asemenea înviat împreună cu El și așezat alături de El în locurile cerești... Ce adevăr glorios este că toți cei ce cred sunt morți, înviați, trăiesc, sunt înălțați și glorificați în Hristos Isus! — *Charles Spurgeon*

ÎN HRISTOS ISUS

David Martyn Lloyd-Jones (1899-1981)

Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus (Efes. 2:4-7)

Pe bună dreptate, există un sens în care putem spune că avem aici una dintre cele mai profunde afirmații cu privire la starea și poziția creștinului care pot fi găsite în Scriptură... Există, evident, câteva remarci preliminare care trebuie făcute pe marginea acestei afirmații. Prima remarcă pe care mă simt obligat să o fac este că *acesta* este creștinismul adevărat, aceasta este esența creștinismului. Ceea ce este descris în aceste cuvinte este însuși miezul acestui întreg subiect! Este ceea ce Dumnezeu a făcut *pentru* noi și *în* noi, și nu vreun lucru pe care noi să-l fi făcut. Cu alte cuvinte, creștinismul nu înseamnă că eu și tu am luat o *hotărâre*... Oamenii se pot opri oricând din a face anumite lucruri și să înceapă altceva. Nu acesta este creștinismul. Oamenii pot să creadă că Dumnezeu îi iartă de păcatele lor, dar, *în sine*, nu acesta este creștinismul. Esența creștinismului este adevărul pe care îl avem aici: *acesta* este lucrul real, nimic altceva.

Vreau să accentuez de asemenea că acest lucru îi este aplicabil *fiecăru* creștin... Aici ajungem față în față cu învățătura și doctrina minunată despre

unirea creștinului cu Domnul Isus Hristos... *Aceasta* este ceea ce ne face creștini. Fără această unire, nu ne aflăm deloc în situația creștinului.

De aceea, este important să înțelegem că aici avem de-a face cu aspecte de bază, fundamentale, primordiale.

În același timp, evident, doctrina este atât de glorioasă și de măreață, încât ea acoperă totalitatea vieții creștine. Viața creștină este un întreg, și este ca și cum ai primi întregul dintr-o dată, apoi îți însușești diferitele lui părți și îl înțelegi tot mai mult. *Acesta* este creștinismul: „măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos... El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus”.

Mă întreb ce se petrece atunci când ne cercetăm pe noi înșine în lumina unei astfel de afirmații? Ce putem spune când ne gândim constant la noi înșine în acești termeni, socotindu-ne creștini? Este acesta felul meu de a gândi despre mine ca un creștin? Sau încă încerc să mă gândesc la mine în termenii a ceea ce încerc și mă străduiesc să fac, și ce încerc să fac din mine

sau pentru mine? Acest lucru este, evident, unul elementar, pentru că accentul pus de apostol aici este că elementul primordial, lucrul cel dintâi, este ceea ce Dumnezeu face în noi, nu ceea ce tu și eu facem prin puterile noastre.

Există două feluri de a privi la această afirmație deosebită. Unii oameni o privesc strict *obiectiv*. Ei se gândesc la ea exclusiv în termenii poziției sau a stării noastre înaintea lui Dumnezeu. Ceea ce vreau să spun este că ei o consideră ca fiind ceva ce, într-un sens, este deja adevărat despre noi în Hristos, dar nu este aplicabil situației noastre, în practică. Ei o privesc ca pe o afirmație legată de realitatea de dincolo de moarte pe care o vom experimenta în starea de înviere și la care vom fi părtași în viața glorificată care ne așteaptă pe toți cei care suntem în Hristos Isus. Ei susțin că, după ce a murit, a fost îngropat, Domnul Isus Hristos a fost înviat dintre cei morți, apărând înaintea anumitor martori, apoi a fost înălțat în ceruri, iar acum se află în slavă, în locurile cerești. Ei gândesc în felul acesta: „Dacă aceste lucruri s-au petrecut cu El și, dacă noi credem în El, se vor petrece și cu noi. Acest lucru este aplicabil situației noastre, dar este doar un aspect *viitor* care trebuie luat prin credință. Nu este o chestiune reală pentru noi acum, ci totul se petrece în întregime în El. Ea va deveni o realitate în noi doar în viitor”. Aceasta este ceea ce eu denumesc *perspectiva pur obiectivă asupra acestei afirmații*. Și evident că ea este perfect adevărată, doar că nu

merge până la capăt. Tot ceea ce se afirmă *este* aplicabil situației noastre. Există o vreme viitoare, când noi toți cei care suntem creștini vom fi înviați, cu excepția situației când Domnul nostru se va întoarce înaintea de moartea noastră. Trupurile noastre vor fi schimbate și glorificate, după care vom trăi și vom domni împreună cu El, intrând în slava Lui și fiind părtași cu El la aceasta pe veci. Acest lucru este perfect adevărat.

Dar eu cred că interpretarea acestei afirmații *doar* în felul acesta înseamnă, de fapt, să denaturăm grav doctrina de față. Și pot dovedi în ce fel. Există două argumente care fac ca o astfel de interpretare să fie nepotrivită. Primul este că întregul context de aici se referă la *experiența creștinului*.

Apostolul nu este atât de preocupat să le reamintească Efesenilor de lucruri care *urmează* să se întâmple cu ei, ci preocuparea lui deosebită de aici este să le reamintească de ceea ce s-a *petrecut deja* cu ei și care este poziția lor prezentă. Este important să ținem cont mereu de context. Ceea ce îl preocupă pe apostol în legătură cu această întreagă afirmație este ca noi să putem cunoaște „nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți” (Efes. 1:19-20). Cu alte cuvinte, el se roagă ca acești Efeseni să poată avea ochii minții iluminați așa încât să poată cunoaște ceea ce Dumnezeu face pentru ei *acum*, chiar în aceste momente, nu lucruri pe care urmează să le facă în

viitor... El este interesat să îi determine să aprecieze *acum* ceea ce este aplicabil situației lor din punct de vedere *practic*, în mijlocul tuturor greutăților.

Dar cred că o dovadă și mai puternică există în versetul al cincilea. Apostolul spune acolo: „măcar că eram morți în greșelile noastre, [El] ne-a adus la viață împreună cu Hristos”, apoi, într-o paranteză, „(prin har sunteți mântuiți)”. Cu alte cuvinte, el spune: „Ceea ce vă vorbesc acum are de-a face cu mântuirea voastră în acest moment”. Expresia „prin har sunteți mântuiți” înseamnă că „prin har *ați fost mântuiți*”. Acesta este timpul: „*Ați fost mântuiți*”. Este clar că acest lucru ține de partea practică, experimentală, a vieții creștine. Acest lucru este subiectiv, nu ceva strict obiectiv. Tragedia este că oamenii duc adesea aceste lucruri la extreme, în timp ce, în realitate, Scriptura arată întotdeauna că cele două lucruri trebuie să meargă împreună. Există o parte obiectivă a mântuirii mele, dar, mulțumită lui Dumnezeu, există și una subiectivă... Acesta este lucrul pe care apostolul este atât de nerăbdător ca noi să îl înțelegem. Altfel spus, această afirmație trebuie interpretată spiritual și subiectiv. Ea trebuie înțeleasă experimental. „Ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi spiritual”, spune apostolul, „este comparat cu ceea ce El a făcut cu Domnul Isus Hristos într-un sens fizic, atunci când L-a înviat din morți și L-a luat la Sine pentru a fi așezat în locurile cerești”.

Trebuie să ne întoarcem la sfârșitul primului capitol. Puterea care lucrează față de noi și în noi, cei care credem, este aceeași putere pe care Dumnezeu „a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești” (Efes. 1:20). „Acum”, spune Pavel, „vreau știți că aceeași putere care a făcut acea lucrare este cea care lucrează și în voi, din punct de vedere spiritual”. De aceea, acest lucru ne face capabili să spunem că tot ceea ce s-a petrecut cu noi, dacă suntem creștini, a avut loc prin aceeași putere a lui Dumnezeu. Toate conjugările folosite aici de apostol în exact aceste cuvinte pe care le studiem sunt la *trecut*. El nu spune că Dumnezeu urmează să ne învieze, urmează să ne dea viață, urmează să ne așeze în locurile cerești, ci spune că El *a făcut deja* aceste lucruri, căci, pe când noi eram încă morți, El ne-a *înviat*... Creștinii trebuie să spună despre ei înșiși că *au fost* înviați, că *au fost* aduși la viață, că *sunt* așezați în locurile cerești. Sau poate că ar trebui să exprimăm cel mai bine acest adevăr în felul următor – și sigur că este ceea ce Pavel avea în minte – poziția creștinului este exact *opusă* aceuia care *nu* este creștin. Omul care nu este creștin este mort în greșelile și păcatele lui. El umblă după cursul acestei lumi, după prințul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în copiii neascultării. Comportamentul lui este îmbibat de poftele firii pământești, împlinind dorințele firii pământești și ale minții lui, omul în cauză

aflându-se sub mânia lui Dumnezeu prin natura lui. De aceea, el nu este creștin.

Ce este creștinul? El este exact opusul a ceea ce am descris mai devreme – el este înviat, înălțat și așezat în locurile cerești, o ființă complet diferită, în contrast total cu cel necredincios descris anterior. Oriunde ar fi folosit, termenul „dar” aduce cu el acest aspect al contrastului. Este evident că nu ne putem înțelege cu adevărat poziția, creștini fiind, dacă nu conștientizăm că ea este caracterizată de un contrast total față de ceea ce era anterior. Puteți vedea cât de important este acest lucru în interpretarea Scripturii, dacă luăm totul în contextul în care se află. Trebuie să ne fie clară starea noastră în păcat pentru că, dacă nu înțelegem bine aceste lucruri, nu vom înțelege nicio dată care este starea noastră în har și în mântuire.

Dacă acesta este adevărul despre noi, ca niște creștini care există acum și aici, atunci două chestiuni principale trebuie să ne ocupe atenția. Prima este următoarea: „Cum s-a petrecut tot acest lucru cu noi? Cum s-a ajuns ca această afirmație să fie aplicabilă în cazul meu, al unui creștin?” Apostolul răspunde în felul următor: „împreună cu Hristos”.

Ați observat accentul repetat pe care el îl face? „Măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos... El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus”. Aici ne

aflăm neîndoielnic față în față cu una dintre cele mai mărețe și mai uimitoare dintre toate doctrinele creștine, una dintre cele mai glorioase dintre ele. Ea are de-a face cu întreaga învățătură a Scripturii legată de *unirea noastră cu Hristos*. Este o învățătură pe care o puteți găsi în multe alte locuri. Aș vrea să vă îndrept către capitolul 5 al Epistolei către Romani, capitol care este, în multe aspecte, cea mai extinsă afirmație a doctrinei de față ce poate fi găsită oriunde în Scriptură. Ea se găsește exprimată în același fel în al 6-lea capitol al Epistolei după Romani. Tot astfel, ea mai poate fi găsită în 1 Corinteni 15, acel capitol deosebit citit adesea la înmormântări, dar el poate fi văzut în aceeași măsură și cu aceeași claritate și în 2 Corinteni 5. La fel este și învățătura care se găsește în acele cuvinte frumoase de la finalul celui de-al doilea capitol din Epistola către Galateni: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2:20). Acest lucru este cel mai uimitor dintre toate, iar eu sunt întotdeauna foarte surprins când văd că această doctrină binecuvântată capătă atât de puțină atenție! Dintr-un motiv sau altul, creștinii par să se teamă de ea... Totuși, potrivit acestei învățături din Efeseni 2 și din celelalte pasaje, nu poți fi deloc creștin *dacă nu ești unit cu Hristos și „în El”...*

Ce înseamnă să fii unit cu Hristos?

Această expresie este folosită cu două sensuri. Primul este ceea ce poate fi denumit sensul *federal* sau, cu alte cuvinte, un sens care ține de *legământ*. Aceasta este învățătura care se găsește în capitolul 5 din Epistola către Romani, în versetele 12-21. Adam a fost privit de Dumnezeu ca reprezentantul și capul rasei omenești. El a fost capul sau reprezentantul federal, capul legământului. Dumnezeu a făcut un legământ cu Adam, a intrat într-un acord cu el, a făcut afirmații specifice spunându-i ce urma să facă și așa mai departe. Acesta este primul sens în care este dezvoltată doctrina unirii. De aceea, ceea ce este spus apoi despre Domnul Isus Hristos este că și El este Capul nostru federal, Reprezentantul nostru. Adam, reprezentantul nostru de la început, s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, a păcătuit, a fost pedepsit și au survenit anumite consecințe. Dar pentru că Adam era reprezentantul și capul nostru, ceea ce i s-a întâmplat lui Adam a fost transferat astfel tuturor urmașilor lui, și, implicit, și nouă.

Acum, acesta este un aspect al subiectului, și unul foarte important. Și noi cunoaștem ceva în legătură cu el din viața și trăirea noastră obișnuită. Ambasadorul țării la o curte străină reprezintă întreaga țară, iar acțiunile lui îi implică pe toți cei pe care îi reprezintă, indiferent dacă aceștia vor să fie implicați sau nu. Fiind cetățeni ai acestei țări, noi toți suferim de pe urma consecințelor acțiunilor celor de dinaintea

noastră, chiar înainte ca noi să ne fi născut... Ceea ce face liderul sau reprezentantul oficial al unei țări are efect asupra tuturor cetățenilor acelei țări. Acest adevăr îi este aplicabil în felul acesta lui Adam. El îi este aplicabil în același fel și Domnului Isus Hristos. Adam a fost primul om, iar Isus Hristos a fost al doilea Om. Îl avem pe primul Adam, și Îl avem și pe ultimul Adam. Potrivit acestei învățături, Isus Hristos este Reprezentantul acestei noi umanități. De aceea, ceea ce El a făcut și a suferit se aplică *tuturor* membrilor acestei noi rase care s-a născut în El. De aceea, trebuie să privim la unirea credinciosului cu Hristos în primul rând în acest sens federal.

Dar lucrurile nu se opresc aici. Există un alt aspect al unirii, pe care îl putem denumi tainic sau vital.

Acesta este un lucru propovăduit de Domnul însuși prin faimoasele cuvinte din capitolul 15 din Evanghelia după Ioan, unde El spune: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele” (Ioan 15:5). Unirea dintre viță și mlădițe nu este una mecanică, ci ea este vitală, adică dătătoare de viață și organică. Mlădițele și tulpina sunt legate laolaltă, aceeași sevă și aceeași viață care se găsește în tulpină găsindu-se și în mlădițe. Dar aceasta nu este singura ilustrație folosită. La finele primului capitol din Efeseni, Pavel spune că unirea dintre creștin și Domnul Isus Hristos este comparabilă cu unitatea diferitelor părți ale trupului în întregul lui, și în special în

legătura lor cu capul. Noi știm că orice care dintre degete constituie o parte vitală a trupului. Degetul nu este pur și simplu atașat de trup într-un fel mecanic, ci există acolo o unire vie, organică, vitală. Sângele care curge prin creierul meu curge și prin degetele mele. Aceasta indică un fel de unitate internă, în esență, nu doar o unitate federală, legală sau în legământ.

Toate aceste binecuvântări de care noi ne bucurăm devin ale noastre ca urmare a faptului că suntem uniți cu Hristos în această dublă manieră: în modalitatea legală, federală, în legământ, și în modalitatea vie, vitală. De aceea, putem pretinde că ceea ce I s-a petrecut lui Hristos ni se poate petrece și nouă. Aceasta este minunăția și taina mântuirii noastre, și este cel mai glorios lucru la care am putea să ne gândim vreodată. Fiul lui Dumnezeu, a doua Persoană din Dumnezeirea veșnică, S-a coborât din cer pe pământ. El a luat asupra Lui natură omenească, a alăturat natura omenească la Sine, a împărtășit natura noastră și, ca rezultat al lucrării Sale, noi, ființele omenești, suntem părtași vieții Lui și suntem în El, fiind astfel participanți la toate beneficiile care survin din El.

V-am reamintit la început și trebuie să repet acest lucru, anume că acesta este creștinismul, nimic mai puțin. Dacă nu conștientizăm acest lucru, mă întreb ce mai rămâne din el? Acest lucru nu este un aspect la care trebuie să ajungem în final, ci unul cu care trebuie să începem... Ceea ce îl preocupă

în principal pe apostol este să accentueze că eram cândva morți, dar acum suntem vii.

De aici se ridică imediat și întrebarea: „Cum poate avea loc acest lucru?” Ceva trebuie să se petreacă înainte ca noi, care suntem morți și sub mânia lui Dumnezeu, să putem fi făcuți vreodată vii. Nu pot extrage niciun beneficiu atâta timp cât nu se petrece ceva pentru a satisface mânia lui Dumnezeu, căci eu nu sunt decât mort și o făptură dedată poftelor, controlată de dumnezeul acestei lumi, fiind sub mânia lui Dumnezeu, căci noi eram „din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efes. 2:3). Și, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, acest ceva s-a întâmplat. Hristos a luat asupra Lui natura și păcatele noastre, a mers în locul pedepsei, iar mânia lui Dumnezeu a fost revărsată asupra Lui.

Acesta este întreg sensul morții Sale pe Cruce: este actul prin care păcatul este pedepsit și prin care mânia lui Dumnezeu se manifestă împotriva păcatului. Dacă nu vedem acest lucru în crucea Calvarului, privim la acea cruce fără lentilele Noului Testament. Există acel aspect teribil al crucii pe care nu trebuie să îl uităm *niciodată*. Nu trebuie să uităm *nici când* de strigătul abandonării Fiului: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). Acest strigăt s-a ridicat pentru că El trecea prin mânia lui Dumnezeu dezlănțuită împotriva păcatului. Aici, însă, apostolul este mai preocupat să accentueze aspectul pozitiv. Hristos nu doar că a murit și a fost îngropat, ci El

a și înviat. Dumnezeu „L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi” (Efes. 1:20-21). Aceasta a implicat o înviere și o înălțare. Același lucru, spune apostolul, este valabil în cazul nostru pentru că suntem *în Hristos* – „ne-a înviat împreună cu El”. Aceste lucruri s-au petrecut cu *fiecare* creștin. Aici este acțiunea lui Dumnezeu. Evident, acest lucru nu are nevoie de vreo demonstrație. Ce poate face acel om mort în păcate și sub mânia lui Dumnezeu? *Nimic*. De aceea, Dumnezeu este Cel care ia inițiativa, și El îl înviază. Așa cum a înviat trupul mort al Fiului Său, Dumnezeu ne înviază pe noi spiritual.

Ce presupune „învierea”? Înseamnă „a face viu” sau „a da viață”. De aceea, primul lucru valid în cazul creștinului este că el ajunge la capătul stării sale moarte – noi eram morți în păcate și greșeli, dar am fost născuți spiritual. Orice om care se naște în această lume, se naște fără cea mai mică licărire divină în el. Toți oamenii care se nasc în această lume se nasc *morți spiritual*, pentru că ei sunt copii ai lui Adam. Ideea că o licărire divină ar rămâne în om este o contradicție nu doar cu acest pasaj al Scripturii, ci și cu întreaga Scriptură. Starea fiecărei persoane născute în această lume este o stare a morții. Comparația folosită pentru a ilustra acest adevăr este trupul mort al Domnului Isus Hristos, care

a fost îngropat într-un mormânt având o piatră rostogolită la gura lui. Iată care este, așadar, primul adevăr pozitiv: am ajuns la sfârșitul stării mele moarte. Nu mai sunt mort în greșeli și păcate, nu mai sunt mort spiritual. De ce? Pentru că am murit împreună cu Hristos. Am murit împreună cu Hristos față de Legea lui Dumnezeu și față de mânia lui Dumnezeu.

Creștinul este un om care trebuie să recunoască acest adevăr. Începutul creștinismului înseamnă să spui: „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Rom. 8:1). Creștinul nu este un om care *speră* să fie mântuit și iertat, nici unul care trage nădejdea că, în final, va fi în măsură să satisfacă cerințele Legii și să stea în picioare înaintea lui Dumnezeu. Dacă un creștin înțelege corect creștinismul, el va spune: „Sunt deja acolo, am încetat să fiu mort, sunt viu, am fost înviat, am fost făcut viu!” Primul aspect important al acestei afirmații este cel negativ, care spune că nu mai sunt mort. Am încetat să mor, căci sunt mort față de păcat, mort față de Lege, mort față de mânia lui Dumnezeu. „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus”. Poți spune aceasta? Este afirmația pe care orice creștin ar trebui să o facă... Scriptura subliniază clar: nu sunt creștin și nu pot fi deloc creștin fără a fi *în Hristos*. Rezultă de aici că, dacă sunt *în Hristos*, ceea ce este valabil în legătură cu El este valabil și în legătură cu mine. El a murit față de păcat, și eu am murit

de asemenea față de păcat pentru totdeauna, *în El*. Când Domnul Isus Hristos a murit pe acea cruce, pe dealul Calvarului, eu muream împreună cu El... Când El a murit pe aceea cruce și a îndurat mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului, eu participam în acel act. Eu eram în El, muream împreună cu El. Sunt mort față de Lege, sunt mort față de mânia lui Dumnezeu... Dar, *mai mult*, El ne-a înviat, ne-a făcut vii. Ești mort sau viu spiritual?

Dar privește la această situație dintr-un unghi mai pozitiv. Asta înseamnă că Dumnezeu a pus un Duh nou de viață în mine. „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții” (Rom. 8:2). „Legea Duhului de viață în Hristos” este în cel credincios. Aceasta este opusul morții și al stării moarte. Înainte să vină în noi acest nou Duh de viață în Hristos Isus, noi eram morți în păcatele și greșelile noastre, și supuși unui duh foarte diferit – „domnul puterii vădului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efes. 2:2). Dar această situație nu mai este adevărată. Există un Duh de viață.

Ce este „învierea”? Învierea este regenerarea, nimic altceva. Când apostolul spune aici, „ați fost înviați”, El vrea să spună: „El v-a *regenerat*”. El v-a dat viața cea nouă, ați fost născuți din nou, ați fost creați din nou și făcuți părtași naturii divine. Ce este regenerarea? Nu îmi imaginez o definiție mai bună decât aceasta: regenerarea este un act al lui Dumnezeu, prin care este

implantat în om un principiu al vieții noi și înclinația care guvernează sufletul este făcută sfântă. Iată ce este regenerarea. Înseamnă că Dumnezeu, prin acțiunea Sa puternică, pune o nouă înclinație în sufletul meu. Observați că spun „înclinație”, nu facultăți. Ceea ce are nevoie omul aflat în păcat nu sunt facultăți noi, ci o nouă *înclinație*. Poate că te întrebi care este diferența dintre facultăți și înclinație. Iată care este: înclinația este ceea ce determină felul în care omul își folosește facultățile. Înclinația este ceea ce guvernează și organizează folosirea facultăților, care îl face pe un om muzician, pe un altul poet și pe un altul altceva. Astfel, diferența dintre păcătos și creștin, dintre necredincios și credincios, nu este că cel credincios, creștinul, are anumite facultăți care îi lipsesc celui alt om. Nu, ceea ce se petrece este că această nouă înclinație dată creștinului îi dirijează facultățile într-o modalitate cu totul diferită... Ceea ce este nou este o nouă înclinație, o nouă dispoziție. El s-a îndreptat într-o direcție diferită, căci există o nouă putere ce lucrează în el și îi ghidează facultățile.

Acesta este lucrul care face dintr-un om un creștin. Acesta este principiul vieții din el, anume că există o nouă dispoziție sau înclinație. Ea afectează întreg omul: îi afectează mintea, inima, voința...

Ești viu? A pus Dumnezeu în tine acest principiu de viață? Așa cum ești în acest moment, știi că s-a petrecut acest lucru cu tine, că în asta constă

această diferență esențială dintre tine și omul din lume?... *Înviați!* Noi eram morți, fără viață, nu puteam să ne mișcăm spiritual, nu aveam niciun apetit spiritual, nicio recunoaștere sau înțelegere spirituală a lucrurilor. Dar dacă suntem creștini, acest lucru nu ni se mai aplică. Noi am fost înviați împreună cu Hristos, acest principiu nou de viață a intrat în noi și am fost rege nerați. *Nu există creștinism fără regenerare...* Întrucât suntem uniți cu Hristos, ceva din viața Lui se găsește în noi ca rezultat al acestei uniri vitale, indisolubile, ca rezultat al acestei legături tainice și intime... Ai viața? Ai fost înviat? Iată începutul creștinismului. Nu există creștinism fără acest adevăr... Ești conștient că un principiu lucrează

în tine influențându-te, modelându-te, călăuzindu-te și convingându-te? Ești conștient că îl ai?, dacă aș putea să mă exprim în felul acesta, chiar cu riscul de a nu fi înțeles bine. Creștinul este un om condus de acest principiu de viață care a intrat în el, căci această nouă înclinație îl guvernează și el este conștient de existența unei lucrări care se face în el... Dumnezeu a început o bună lucrare în mine, și eu știu acest lucru. El a pus această nouă viață în mine – *în mine!* Sunt născut din nou și mă aflu în unire cu Hristos.

Fie ca Dumnezeu, prin Duhul Său, să ilumineze ochii minții noastre așa încât să începem să înțelegem această lucrare măreață a puterii lui Dumnezeu în noi.

Fragment din *God's Way of Reconciliation: An Exposition of Ephesians 2, 70-81*, publicată de The Banner of Truth Trust, www.banneroftruth.org. Folosit cu permisiune.

David Martyn Lloyd-Jones (1899-1981): cunoscut predicator expozitiv și slujitor la Westminster Chapel din Londra, Anglia, în perioada 1938-68; s-a născut în Țara Galilor.

CREDINȚA NE UNEȘTE CU HRISTOS

William Cunningham (1805-1861)

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. (Efes. 2:8)

Ne îndreptăm atenția acum către efectul credinței care ne unește cu Hristos și astfel ne mântuiește sufletul. Scriptura vorbește foarte mult pe tema credinței, alocând spații ample importanței ei mari și necesității ei indispensabile pentru mântuire. De exemplu, citim că „cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit” (Marcu 16:16). Credința este ceea ce face ca un om să fie creștin, care produce toate acele lucruri care însoțesc mântuirea, acea mântuire care este punctul de turnură în existența omului, acea mântuire care îl eliberează de sub autoritatea diavolului și îl așază în Împărăția Fiului preaiubit al lui Dumnezeu.

Credința ocupă acest loc important în mântuirea noastră, pentru că ea ne unește cu Hristos. Apostolul ne spune expres acest lucru în Efeseni 3:17, unde este scris: „Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință”. Această unire a credincioșilor cu Hristos, realizată prin credință, este notată frecvent în Noul Testament. Natura ei ne este prezentată prin orice modalitate de exprimare și de descriere potrivită pentru a ne transmite cea mai categorică impresie asupra disponibilității și importanței ei.

Tatăl a găsit de cuviință ca „toată plinătatea să locuiască în El” (Col. 1:19), și numai din Hristos să poată deriva orice parte a acestei „plinătăți”. Legământul Răscumpărării¹ a fost încheiat între Tatăl și Fiul, căci omul nu a fost parte a legământului nici direct și nici în principal. Deoarece Hristos a împlinit condițiile acestui legământ, toate binecuvântările pe care legământul le-a asigurat au fost turnate asupra Lui și continuă să se afle în posesia Lui. În orice lucru legat de acest legământ veșnic, El a acționat în calitate de Cap și Garant al poporului Lui. El a luat locul copiilor Lui, fiind de acord să sufere ceea ce ei ar fi trebuit să îndure și să procure pentru ei ceea ce era necesar pentru mântuirea lor, ceea ce ei nu ar fi putut obține niciodată prin ei înșiși. El a fost acceptat de Dumnezeu ca Garant și Substitut al tuturor celor care aveau să creadă ulterior în El, și L-a tratat în consecință.

Când un om crede în Hristos, el este unit cu Hristos, potrivit rânduielii lui Dumnezeu. Există o unire formată între ei. Dumnezeu îl privește ca și cum ar fi Hristos, și îl tratează ca și cum ar fi suferit pedeapsa pentru păcatele sale, pedeapsă pe care, în realitate, Hristos a îndurat-o în locul lui; ca și

cum ar fi împlinit în propria persoană acea ascultare completă și perfectă față de Legea divină pe care Mântuitorul nostru a împlinit-o. Unirea cu Hristos constă în principal din punerea în conștientul celor credincioși a suferințelor și neprihănirii lui Hristos, sau, așa cum este denumită în mod obișnuit, ascultarea Sa *activă* și *pasivă*; ea constă din această părtașie la suferințele și meritul Lui.

Această unire și comuniune cu El este fundamentul mântuirii lor în toate părțile și în toate aspectele ei. Când ei cred în El, Dumnezeu îi privește ca fiind una cu El, ca și cum ei ar fi suferit ceea ce El a suferit, ca și cum ei ar fi făcut ceea ce El a făcut, ca și cum ei ar fi plătit pedeapsa pentru păcatele lor și ar fi câștigat dreptul la favoarea Lui.

Văzându-i astfel, uniți cu Hristos – *una cu El* - Dumnezeu le dă binecuvântările pe care Hristos le-a procurat pentru toți cei ce cred în Numele Lui. Prin credință, ei obțin iertarea păcatelor lor, acceptarea înaintea lui Dumnezeu ca persoane neprihănite, regenerarea și sfințirea naturilor lor și, în final, o moștenire printre cei care sunt sfințiți.

Hristos este marele Cap al influenței: toate binecuvântările duhovnicești sunt roadele răscumpărării făcute de El. Doar prin rămânerea în El suntem făcuți în stare să aducem roade spre viața veșnică, așa cum este scris: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă” (Ioan 15:5).

Puteți vedea de aici importanța deosebită a credinței în mântuirea păcătoșilor. Ea este instrumentul prin care primim toate lucrurile necesare pentru pacea noastră. Nimeni nu poate fi mântuit fără ea, și toți care o au, vor fi în mod cert mântuiți. Ea este legată, în toate afirmațiile Cuvântului lui Dumnezeu, de aproape orice binecuvântare menționată ca importantă și valoroasă, datorită originii din care ele derivă și a instrumentului prin care toate sunt primite. Duhul Sfânt este Cel care înfăptuiește unirea dintre Hristos și credincioși, iar credința produsă în inimile lor prin puterea Sa este legătura care îi aduce alături și formează legătura unirii.

În timp ce mântuirea este astfel prin credință, ea este în același timp „prin har” (Efes. 2:5, 8). Ea survine în întregime din harul fără plată și din favoarea nemeritată a lui Dumnezeu. Nu există nimic în credință care să fie meritoriu ca har sau virtute, ca act al nostru, care să ne aducă meritul de a primi ceva din mâinile lui Dumnezeu... Văzută ca o lucrare sau act al nostru, credința nu poate în sine să procure pentru noi iertarea păcatului după cum nici pocăința nu o poate obține, dacă aceasta ar fi fost în puterea noastră. Cu atât mai puțin – [chiar dacă] am putea crede prin puterea noastră – ea nu ar putea atrage vreun merit pentru noi, ca să primim vreo răsplată din mâinile lui Dumnezeu.

Credința nu mântuiește ca o lucrare sau un har, ci ea este doar instrumentul

prin care suntem uniți cu Hristos. Lucrarea Lui este singurul temei al mântuirii noastre și a tot ceea ce este legat de ea. Noi Îi datorăm totul lui Hristos. El a procurat-o pentru noi prin suferințele și ascultarea Lui, iar El ne-o dă prin Duhul Lui. De aceea, trebuie să ne păzim, prieteni, să nu îi dăm credinței noastre, în lucrarea mântuirii, *locul care Îi aparține doar lui Hristos*. Când mântuirea este atribuită credinței, aceasta înseamnă că îi atașăm meritul la care ni se cere expres să renunțăm. Noi suntem mântuiți, este drept, prin credință, dar ea este *credința în Hristos Isus*. Credința noastră este ceea ce ne duce de la noi înșine la Hristos, transferând întreaga noastră dependență, ca să zicem așa, de la faptele noastre la ceea ce El a făcut și a suferit pentru noi. Ea este un act constant al bizuirii, al încrederii în El pentru orice lucru care ține de cealaltă lume. Ea poartă con-

stant asupra ei o recunoaștere a inabilității noastre totale de a face vreun lucru pentru noi înșine. Astfel, nu doar că mântuirea doar prin credință este consecventă cu faptul că este prin har, ci mai mult, așa cum ne spune apostolul, ea este prin credință ca să fie prin har. Nu doar că cele două sunt consecvente reciproc, ci una ne oferă cea mai izbitoră ilustrație a celeilalte. Nimic nu ar fi întemeiat mai bine și ilustrat mai clar harul necondiționat al Evangheliei decât să facem ca mântuirea noastră să depindă de credință, căci, dincolo de a fi de la bun început darul lui Dumnezeu, credința este un apel constant la lucrarea Lui: ea este deopotrivă în formă și substanță o sprijinire totală și fără rezerve a ființelor noastre pe îndurarea Lui prin Hristos și o sprijinire doar pe El. Noi credem în Domnul Isus Hristos, și suntem mântuiți.

Fragment din *Sermons from 1828 to 1860*, retipărită de Still Waters Revival Books, www.swrb.com & www.PuritanDownloads.com.

Folosit cu permisiune.

William Cunningham (1805-1861): teolog scoțian, autorul multor lucrări teologice, inclusiv *Historical Theology*; s-a născut la Hamilton, Lanarshire, Scoția.

Note bibliografice și explicative

(1) Legământul răscumpărării – termenul aplicat acordului dintre membrii Dumnezeirii pentru a-i răscumpăra pe păcătoși: Dumnezeu Tatăl a hotărât realizarea mântuirii prin Persoana și lucrarea lui Dumnezeu-Fiul, și aplicarea mântuirii prin puterea regeneratoare a lui Dumnezeu Duhul Sfânt.

ÎNDREPTĂȚII ÎN HRISTOS

Jonathan Edwards (1703-1758)

... pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce îl socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire. (Rom. 4:5).

Când se spune că noi nu suntem îndreptățiți prin nicio neprihănire sau bunătațe a noastră, ceea ce textul doarește să spună nu este o respingere a bunătații, a vreunui lucru bun din noi sau a vreunei fapte bune pe care Dumnezeu consideră nimerit să ne-o dea în baza vreunui lucru bun din Hristos... Pentru a căpăta o mai bună claritate asupra acestui text, voi explica mai detaliat ceea ce doresc să spun.

(1) Este un lucru cert că există o unire sau relație între poporul lui Hristos și El. Acest lucru este exprimat în Scriptură în mod repetat prin a *fi în Hristos* și este ilustrat frecvent prin metafora membrilor lui Hristos sau a fi uniți cu El ca membre ale trupului, în relație cu Capul și ca mlădițe ale viței. Această unire este comparată cu unirea în căsnicie dintre soț și soție. Nu îmi propun să descriu ce fel de unire este aceasta, și nici nu este nevoie, pentru scopul de față, să intru în vreo dispută pe această temă. Dacă există cineva căruia nu-i place acest termen, *unire*, și îl consideră obscur și neclar, termenul *relație* slujește în același fel scopului meu. Nu doresc acum să stabilesc mai multe lucruri despre acest subiect decât am accepta imediat majoritatea dintre noi, adică faptul că există o relație specială

între creștinii autentici și Hristos, relație care nu există între El și alți oameni. Acest lucru este dovedit prin acele expresii metaforice din Scriptură, unde se vorbește despre a *fi în Hristos*, a fi membre ale lui Hristos etc.

(2) Această relație sau unire cu Hristos, prin care se spune despre creștini că sunt în Hristos (orice ar însemna ea) este temeiul dreptului lor la binecuvântările Lui. Această afirmație nu are nevoie de nicio dovadă, căci rațiunea o demonstrează de îndată. Ea este dovedită peste măsură și din Scriptură: „Cine Îl are pe Fiul, are viața; cine nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (1 Ioan 5:12). „Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi... neprihănire” (1 Cor. 1:30). Mai întâi, noi trebuie să fim în El, iar apoi El va fi făcut *pentru noi* neprihănire sau îndreptățire. „El ne-a făcut acceptați în Cel preaiubit” (Efes. 1:6, lit. KJV). Faptul că noi suntem în El este temeiul acceptării noastre. Așa stă situația în acele uniri pe care Duhul Sfânt a găsit de cuviință să le folosească pentru a le compara cu aceasta. Unirea membrilor unui trup cu capul trupului este temeiul faptului că ele sunt părtașe vieții capului. Unirea mlădițelor în viță este temeiul părtașiei lor

la seva și viața viței. Relația soției cu soțul ei este temeiul dreptului ei asupra averii lui. În multe aspecte, ei sunt priviți ca una în lege. Astfel, există o unire *legală* între Hristos și creștinii adevărați, astfel că... în anumite privințe, unul este acceptat de Judecătorul suprem ca și cum ar fi celălalt.

(3) Astfel, credința este acea tră-sătură care face ca orice persoană care o are să fie potrivită înaintea lui Dumnezeu așa încât să fie considerată ca aparținându-i neprihănirea lui Hristos și ca și cum ar fi făcut satisfacerea dreptății lui Dumnezeu așa cum Hristos a satisfăcut-o; altfel spus, ca urmare a existenței *credinței* în el, în ceea ce îl privește, această credință evidențiază unirea dintre el și Hristos. Din ceea ce tocmai am observat, faptul că un om este *în Hristos*... constituie temeiul posesiei meritelor lui Hristos și a satisfacerii dreptății de către El și a dreptului la binecuvântările procurate de El. Motivul este clar: este ușor să vedem cum faptul că avem meritele lui Hristos și binecuvântările Lui decurge din posesia – dacă m-aș putea exprima astfel – *lui Hristos însuși* și din unirea noastră cu El. Dacă așa stau lucrurile, trebuie să fie ușor să vedem și cum sau în ce manieră credința dintr-un om (care, în ce îl privește, îi unește sufletul cu Hristos) trebuie să fie acel lucru pe care Dumnezeu îl consideră potrivit pentru a primi meritele lui Hristos care îi aparțin [în virtutea unirii cu El, n.tr.]. Una este ca Dumnezeu să îi dea unui anumit om un *drept*

la meritele și binecuvântările lui Hristos ca și cum s-ar califica la acesta, și cu totul altceva este ca El să îi dea acest drept ca urmare a felului în care el privește la valoarea sau atractivitatea acelui lucru care îl califică sau ca o răsplată pentru excelența lui. Întrucât nu există nimeni care să nu fie de acord că există o *relație* specială între Hristos și adevărații Lui ucenici, și deoarece Scriptura spune despre ei, într-un anume sens, că sunt una, presupun că nu există nimeni care să nu fie de acord că poate exista un lucru pe care creștinul adevărat să îl *facă*, în ceea ce îl privește, prin care el este activ în a veni în această relație sau unire... Ceea ce eu spun este că acest act este cel al *credinței*.

Nu pretind că aș putea defini credința justificatoare sau să determin precis ce anume este cuprins în ea. Voi spune doar acest lucru despre ea: credința justificatoare este aceea prin care sufletul, care anterior a fost despărțit și străin de Hristos, se unește cu El. Sufletul încetează să se mai afle în acea stare de înstrăinare, și vine în unirea sau relația menționată cu El. Sau, dacă ar fi să folosesc limbajul Scripturii, ea este acel lucru prin care sufletul *vine la Hristos* și Îl primește. Aceasta este dovedită de Scriptură, prin folosirea expresiilor care ilustrează credința. „Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată. Dar v-am spus că M-ați și văzut, și tot nu credeți. Tot ce-Mi dă Ta-tăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine

la Mine, nu-l voi izgoni afară: căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6:35-39). „Voia Tatălui meu este ca oricine Îl vede pe Fiul și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (6:40). „Cuvântul Lui nu rămâne în voi, pentru că nu credeți în Acela pe care L-a trimis El. Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața” (5:38-40). „Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi. Cum puteți crede voi, care umblați după slava, pe care v-o dați unii altora?” (5:43-44). „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (1:12).

Dacă pretinde cineva că acestea sunt figuri de stil obscure, că azi am înțelege cu greu ce vor să spună, eu admit că expresiile „a-L primi pe Hristos” și „a veni la Hristos” sunt metaforice. Chiar dacă le-aș considera metafore obscure, cel puțin acest lucru este clar în ele: *credința este acel lucru prin care cei ce erau anterior despărțiți și la distanță de Hristos* – altfel spus, nu erau atât de apropiați și uniți cu El cum sunt copiii Lui – *încetează să mai fie la o astfel de distanță și vin în acea relație și apropiere...*

Dumnezeu nu le dă unirea cu Hristos sau părtășia în Mântuitorul acela care cred ca și cum ea ar fi o *răsplată*

pentru credință, ci doar întrucât credința este ceea ce *unește activ sufletul cu Hristos*. Credința este în sine actul unirii din partea celui care crede. Dumnezeu consideră potrivit ca, pentru a uni două ființe active și raționale, ele să fie văzute ca una, dar trebuie să existe un act al amândurora prin care să se primească reciproc într-un fel activ. Când cere acest lucru pentru a înfăptui unirea lui Hristos cu poporul Lui, Dumnezeu îi tratează pe oameni considerându-i ființe raționale, capabile de acțiune și alegere. De aceea, El vede potrivit ca doar cei ce sunt una cu Hristos prin actul lor să fie considerați una înaintea Legii. Ceea ce este real în unirea lui Hristos cu poporul Lui este temelia a ceea ce este legal; altfel spus, există ceva real în ei și între ei care îi unește și care constituie temeiul potrivirii dintre ei astfel încât Judecătorul să îi socotească una. Și dacă există vreun act sau calificativ în cei credincioși ce survine din acea unire, pe baza căruia Judecătorul să îi privească și să îi accepte ca una, nu trebuie să ne mire că, pe baza aceluiași act sau calificativ, El acceptă satisfacerea dreptății Sale și meritele unuia pentru celălalt, ca și cum ar fi meritele *proprii* și satisfacerea dreptății de către el. Acest lucru rezultă în mod necesar sau este mai degrabă o implicație.

Acesta este felul în care credința în dreptățește sau ne face părtași meritelor și satisfacerii dreptății de către Hristos, și ne dă dreptul la beneficiile procurate de El, făcându-i pe Hristos și

pe cel credincios una și pe credincios acceptat înaintea Judecătorului suprem. Prin credință avem noi dreptul la viața veșnică, pentru că prin credință Îl avem pe Fiul lui Dumnezeu, prin care vine viața. Atunci când afirmă că, „cine Îl are pe Fiul, are viața” (1 Ioan 5:12), apostolul Ioan arată clar că are în vedere acele cuvinte ale lui Hristos prin care vorbește în Evanghelie: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3:36). Și acolo unde Scriptura vorbește despre credință ca instrumentul prin care sufletul Îl primește sau vine la Hristos, ea spune și despre această primire, venire la sau unire cu

Hristos ca fiind temeiul părtășiei credinciosului la beneficiile Lui. Tuturor celor ce L-au primit, acelora El „le-a dat puterea” să se facă copii ai lui Dumnezeu. Totuși, tot Evanghelia spune că voi [ceilalți] „nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața”, astfel că există o diferență uriașă între ideea că satisfacerea dreptății și meritele lui Hristos ar fi ale celor care cred pentru că părtășia în acestea ar fi o răsplată cuvenită pentru credință... și ideea că satisfacerea dreptății și meritele lui Hristos sunt ale celor care cred datorită lui Hristos și a faptului că ei sunt astfel uniți înaintea ochilor Judecătorului, încât ei sunt priviți și tratați ca fiind una.

Fragment din “Justification by Faith Alone” din *The Works of Jonathan Edwards*, Vol. 1, reprinted by The Banner of Truth Trust, www.banneroftruth.org.

Jonathan Edwards (1703-1758): predicator American congregaționalist; s-a născut la East Windsor, colonia Connecticut, SUA.

SFINȚIȚI ÎN HRISTOS

Arthur W. Pink (1886-1952)

Creștinii sunt uniți supranatural și vital cu Hristos. „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos” (Efes. 2:10), astfel că noua creație este înfăptuită în unirea noastră cu Persoana Lui. Iată care este starea noastră spirituală: un „om nou” a fost creat după „o neprihănire și sfințenie adevărată” (Efes. 4:24, lit. KJV), și suntem îndemnați să ne „îmbrăcăm” cu el sau să îl dovedim. Aceasta nu este în niciun caz o chestiune de progres sau reușită personală, ci este un adevăr valabil fiecărui creștin, începând din clipa când el este născut din nou. Expresia „după o neprihănire (îndreptățirea noastră) și sfințenie adevărată” (*sfințirea* noastră) descrie ceea ce este „omul cel nou” în Hristos. Nu înseamnă că noi suntem chemați să *căutăm* acest lucru, chiar dacă este adevărat și un lucru sugerat prin expresia „să vă îmbrăcați”, ci aceasta este ceea ce *sunt* toți creștinii în fapt: sfințirea lor în Hristos este un lucru împlinit. Tocmai deoarece creștinii sunt „sfinți”, ei sunt chemați să trăiască vieți sfinte.

Credinciosul își începe viața creștină prin a fi sfințit perfect *în Hristos*. La fel cum identitatea și starea noastră au fost afectate radical în virtutea unirii noastre cu primul Adam, tot așa identitatea și starea noastră sunt complet schimbate în virtutea unirii noastre cu ultimul Adam. La fel cum credinciosul are

o statură perfectă în sfințenie înaintea lui Dumnezeu ca urmare a unirii lui federale cu Hristos, tot așa starea lui este desăvârșită înaintea lui Dumnezeu, pentru că el este acum unit într-un fel vital cu Hristos: el este *în Hristos*, iar Hristos este *în el*. Prin lucrarea regeneratoare a Duhului, noi suntem „alipiți de Domnul” (1 Cor. 6:17). În momentul în care sunt născuți din nou, toți creștinii sunt sfințiți *în Hristos* cu o sfințire la care nu poate fi adăugată nici măcar o iotă, nici prin creșterea în har, nici prin realizările care vin ca urmare a trăirii sfinte. Sfințirea lor, asemenea îndreptățirii lor, este „completă în El” (Col. 2:10, lit. KJV). Hristos însuși este viața lor, iar El devine astfel printr-o unire personală cu ei, unire pe care nimic nu o poate distruge. Din momentul nașterii lui din nou, fiecare copil al lui Dumnezeu este un „sfânt în Hristos Isus” (Rom. 1:7), unul dintre „frații sfinți” (Evrei 3:1), și acest lucru se datorează faptului că el *este făcut* astfel și este chemat să trăiască o viață sfântă. Ce motiv avem să adorăm harul, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu!...

Când cineva este înviat în Hristos prin Duhul Sfânt, acea persoană este separată instantaneu de cei morți în greșelile și păcatele lor, motiv pentru care acesta este un alt aspect al „sfințirii Duhului”... Prezența interioară a

Duhului Sfânt este ceea ce face dintr-un credincios o persoană sfântă... Este un lucru uimitor, binecuvântat și glorios că Duhul Sfânt locuiește în cel regenerat, așa încât trupul lui devine templu al Dumnezeului celui viu... Această locuire interioară de către Duhul este, prin rânduiala lui Dumnezeu, un lucru subsecvent și o consecință a faptului că suntem sfințiți prin sângele lui Hristos, căci este evident că Dumnezeu nu poate „locui” în cei care s-ar afla în situația în care să li se impute vinovăția pentru păcatele lor. De aceea, prin chiar actul de a face din trupurile noastre templele Lui, Duhul Sfânt atestă și dă dovada caracterului complet și perpetuu al sfințirii care este a noastră prin jertfa lui Hristos...

„Sfințirea Duhului” (2 Tes. 2:13) este o expresie cuprinzătoare care comportă cel puțin patru aspecte. În primul rând, ea ne îndreaptă atenția către acea acțiune supranaturală a Duhului, prin care un păcătos este „zidit în Hristos Isus” (Efes. 2:10), făcut una cu El în viața sa, și astfel făcut părtaș sfințeniei Lui. În al doilea rând, ea ne vorbește despre schimbarea vitală pe care această acțiune o produce în relația lui cu cei necredincioși. Fiind înviat la o viață nouă, creștinul este dintr-o dată separat de cei morți în păcate, așa încât identitatea și starea lui față de Satana, păcat și lume nu îl mai pun în același grup cu aceștia. În al treilea rând, ea ne vorbește despre Duhul însuși care Își face locuință în sufletul înviat, făcându-l astfel sfânt în mod personal. În al patrulea rând, ea se

referă la aducerea de către Duhul a inimii în ascultare de Legea divină, cu tot ceea ce denotă aceasta...

Duhul vine în noi pe baza lucrării lui Hristos... Totuși, trebuie subliniat că Duhul binecuvântat nu le permite inimilor noastre să rămână în starea îngrozitoare în care El le-a găsit inițial... În Tit 3:5, citim că „El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt”. Am putea să nu fim în măsură să arătăm tot ceea ce este cuprins în această „spălare”, dar cu siguranță că aici este inclusă lepădarea tuturor idolilor din inimă, într-o așa măsură încât Dumnezeu ocupă acum tronul ei. Prin această „spălare a nașterii din nou”, sufletul este curățat de contaminarea lui nativă, așa încât păcatul nu mai este iubit, ci credinciosul este dezgustat de păcat. Legea divină nu mai este disprețuită, ci creștinul își găsește plăcerea în ea. Tot astfel, dorințele sunt îndepărtate de la lucrurile josnice ale acestei lumi și îndreptate către cele înalte, ale cerului... Deși această „înnoire” este destul de departe de ceea ce se va petrece cu cel sfânt la glorificarea lui, totuși ea constituie o experiență foarte reală și radicală. În suflet are loc o schimbare și înnoire deosebită, care are un efect benefic asupra tuturor facultăților lui. Această „înnoire a Duhului Sfânt” are în ea o putere transformatoare, astfel că inima și mintea sunt aduse într-o atitudine de ascultare față de Dumnezeu.

Sufletul este făcut acum capabil să deosebească voia lui Dumnezeu, care este cea mai „bună, plăcută și desăvârșită” (Rom. 12:2) dintre toate, și în el există o dorință profundă și un efort sincer făcut pentru a deveni conformat acesteia. Totuși, trebuie să observăm cu atenție că în pasajul din Tit 3:5 se folosește timpul prezent, nu cel trecut, prin aceasta înțelegându-se că suntem spălați și înnoiți printr-o lucrare continuă a Duhului, nu printr-una săvârșită la timpul trecut...

Credinciosul a fost deja sfințit perfect în hotărârea și planul Tatălui. Hristos a produs pentru el ceea ce, atunci când îi este pus în cont, îl face perfect potrivit pentru a sta în curțile templului ceresc al lui Dumnezeu. În momentul când el este înviat prin Duhul, cel credincios este creat în Hristos și, de aceea, este și sfințit în Hristos. Astfel, deopotrivă *identitatea și starea* lui sunt sfinte înaintea lui Dumnezeu. Mai mult, faptul că Duhul locuiește în el, făcând din trupul său templul Lui, îl sfințește personal... Este de maximă importanță ca acela care este creștin să gândească foarte clar în acest aspect. Noi nu devenim sfinți prin acțiuni sfinte – aceasta este eroarea fundamentală a tuturor religiilor false. Nu, ci trebuie să fim *mai întâi* sfinți înainte de a putea face orice acțiune sfântă, la fel cum izvorul trebuie să fie curat pentru ca pârlul care iese din el să poată fi curat, și la fel cum pomul trebuie să fie bun pentru ca roadele lui să fie bune... Dumnezeu curăță mai întâi inimile

noastre înainte ca să îndemne mâinile noastre să se implice în slujirea Lui. El ne dă viață ca astfel să putem avea abilitatea de a manifesta dragoste. El creează în noi o natură sfințită, așa încât să putem avea un comportament sfânt. Dumnezeu ne înfățișează fără pată în locul Său preasfânt, potrivit sângelui stropirii care, venind dintr-o conștiință spălată de faptele moarte, ne face capabili să putem căuta să îi fim plăcuți și să îl proslăvim.

Vom analiza acum creația acestei naturi sfinte în noi... Ea este un lucru cu totul nou: o creație nouă, o inimă nouă, un duh nou, un om nou, conformarea noastră cu un alt chip, anume cu cel al ultimului Adam, Fiul lui Dumnezeu. Ea este infuzarea unui principiu de viață sfânt, care este implantat în mijlocul a ceea ce era corupt, la fel cum un trandafir plăcut ar crește pe un morman de gunoi. Această lucrare constituie ducerea înainte a acelei „bune lucrări” care a început în noi la regenerare (Filip. 1:6). Ea este denumită în multe feluri, cum ar fi „omul dinlăuntru” (2 Cor. 4:16) sau „omul ascuns al inimii” (1 Petru 3:4), nu doar pentru că are loc în suflet, ci și pentru că semenii noștri nu o pot vedea. Ea este denumită „sămânță” (1 Ioan 3:9) și „duh” (Ioan 3:6), pentru că este produsă în noi de Duhul lui Dumnezeu.

Prin primirea acestui principiu sfânt de viață sau a acestei naturi noi, credinciosul este eliberat de sub stăpânirea păcatului și adus în libertatea

neprihănirii, chiar dacă el nu este eliberat de sub plaga și prezența păcatului decât la moartea lui. La îndreptățirea lor, credincioșii obțin o sfințire judiciară care le oferă o statură perfectă înaintea lui Dumnezeu, prin care ei primesc dovada relației legământului lor cu El, întrucât sunt copiii Lui speciali... Dar mai mult, ei sunt de asemenea sfințiți inerent în persoanele lor printr-o lucrare binevoitoare a Duhului în sufletele lor. Ei sunt „înnoiți” în întreaga lor ființă, căci așa cum otrava păcatului s-a răspândit în întregul om, așa este și harul răspândit acum... Totuși, trebuie subliniat că, deși totalitatea persoanei creștine este înnoită prin Duhul și toate facultățile sufletului lui sunt înmprospătate, totuși, nu există nicio acțiune a harului asupra naturii sale vechi, așa încât răutatea acestuia să fie complet alungată. „Firea pământească” sau principiul păcatului interior nu este nici eradicat, nici curățat și nici transformat ca și cum ar fi făcut bun...

Dar trebuie să ne îndreptăm acum către cel mai important aspect al naturii acestui principiu de sfințenie prin care Duhul ne sfințește inerent. Sfințirea noastră experimentală se produce când inimile noastre sunt conformate Legii divine. Acest lucru ar trebui să fie atât de evident, încât să nu avem nevoie de argumente elaborate în sprijinul lui. Așa cum orice păcat este o *încălcare* a Legii (1 Ioan 3:4), orice act al sfințeniei trebuie să fie o *împlinire* a Legii. Omul firesc nu se supune Legii, căci el nici nu poate să i se supună

(Rom. 8:7). De ce? Pentru că îi lipsește acel principiu din care poate decurge ascultarea acceptabilă față de Lege. Cerința deosebită a Legii este dragostea: dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele. În ceea ce îi privește pe cei neregenerați, Scriptura afirmă: „știu că n-aveți în voi dragoste de Dumnezeu” (Ioan 5:42). De aceea, făgăduința lui Dumnezeu față de aleșii Lui este că „Domnul, Dumnezeul tău, îți va tăia împrejur inima ta și inima seminței tale, și-L vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău” (Deut. 30:6), deoarece „dragostea este împlinirea Legii” (Rom. 13:10).

Aceasta este promisiunea grandioasă a legământului: „voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor” (Evrei 8:10); și iar, „voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezec. 36:27)... Când Hristos vine la poporul Său, El îi găsește complet lipsiți de sfințenie și de orice dorință după ea, dar nu îi lasă în acea stare îngrozitoare. Nu, ci El Îl trimite pe Duhul Sfânt, le dă o dragoste sinceră față de Dumnezeu, și le infuzează un principiu de viață sau o „natură” care își găsește plăcerea în căile Lui, pe când „cei ce sunt pământești, nu pot să îi placă lui Dumnezeu” (Rom. 8:8).

De ce? Pentru ca orice lucrare să fie plăcută lui Dumnezeu, ea trebuie să survină dintr-un principiu drept (dragostea pentru El), trebuie să fie împlinită respectând o regulă dreaptă (Legea Lui sau

voia Sa revelată), și trebuie să aibă un obiectiv drept (gloria Lui), iar aceste lucruri sunt posibile numai prin sfințirea Duhului.

Sfințenia practică, experimentală, înseamnă conformarea inimii și a vieții față de Legea divină. Legea lui Dumnezeu este „sfântă, dreaptă și bună” (Rom. 7:12), astfel că ea cere o neprihănire interioară sau o conformare interioară, deopotrivă cu sfințenia exterioară. Această cerință este împlinită pe deplin prin lucrarea minunată și binevoitoare pe care Dumnezeu a făcut-o pentru poporul Său. Putem vedea din nou cooperarea uimitoare și binecuvântată dintre cele trei Persoane veșnice ale Dumnezeirii. Tatăl, ca Împărat și Judecător al tuturor, a dat Legea. Fiul, ca Garant al nostru, a împlinit Legea. Duhul este dat pentru a lucra în noi conformarea cu Legea: mai întâi, prin a ne da o natură care o iubește; în al doilea rând, prin a ne învăța și a ne da o cunoaștere a cerințelor ei extinse; și în al treilea rând, prin a produce în noi dorințele și străduințele după ascultarea de poruncile ei. Nu doar că ascultarea perfectă a lui Hristos este pusă în contul copiilor Lui, ci lor le este dată și o natură care își găsește desfătarea în Legea Lui. Dar ca urmare a împotririi ce survine din legea păcatului interior, ascultarea perfectă de Lege nu este posibilă în această viață, și totuși, de dragul lui Hristos, Dumnezeu acceptă ascultarea lor sinceră, dar imperfectă.

Trebuie să facem deosebirea între Duhul Sfânt și principiul de sfințenie pe care El îl infuzează la regenerare: Creatorul și natura pe care El o creează nu trebuie confundați. Prin locuirea creștinului de către Duhul, Dumnezeu susține, dezvoltă, continuă și perfecționează această lucrare bună pe care El a început-o în noi. El ia sufletul în stăpânire pentru a-i întări și călăuzi facultățile. Ca urmare a principiului sfințeniei pe care El ni l-a dat, de aici izvorăsc roadele sfințeniei – dorințe, acțiuni și fapte sfinte. Totuși, acel principiu sau acea natură nouă nu are nicio putere în sine, ci noi acționăm potrivit sfințeniei numai în măsura în care acest principiu sau natură nouă este înnoită, împuternicită, controlată și călăuzită zilnic de Dătătorul ei. Lucrarea Lui continuă de sfințire în noi survine din procesul dual de omorâre (sau supunere) a omului vechi și de înviere (revigorare) a omului nou.

Rodul sfințirii noastre de către Duhul în sens practic, experimental, se dovedește prin separarea noastră de rău și de lume. Dar umblarea noastră nu este perfectă, din cauza firii păcătoase din interiorul nostru. Adeseori, ochiul simțurilor noastre nu face deosebire prea mare între cei în care Duhul locuiește și oamenii lumești care se comportă respectabil din punct de vedere moral. Acest lucru ne face adeseori de rușine... Dar inima este spălată de dragostea prevalentă față de păcat prin lacrimile pocăinței pe care creștinul ajunge să le verse frecvent.

Orice nou act al credinței în sângele curățător al lui Hristos duce un pas înainte lucrarea sfințirii practice... Mulțumită Lui Dumnezeu, va veni o când

Hristos va „înfățișa înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efes. 5:27).

Fragment din *Studies in the Scriptures*, retipărită și disponibilă în limba engleză la CHAPEL LIBRARY.

Arthur W. Pink (1886-1952): păstor, predicator itinerant și autor al seriei *Studies in the Scriptures* precum și a numeroase alte cărți. S-a născut la Nottingham, Anglia.

TEMELIA ORICĂREI FERICIRI

Thomas Boston (1676-1732)

Voi trece acum la aplicațiile acestui subiect. Voi stoarce sucul din această rodie în aplicații cu rol de învățătură, de cercetare și de îndemn.

În ce privește aplicațiile cu rol de învățătură, această doctrină ne învață următoarele:

1. În ceea ce îi privește pe sfinți în general, ei sunt cu mult mai privilegiați decât tot restul lumii. Ei sunt toți mădulare ale lui Hristos, având sânge regal din cer, chiar și aceia dintre ei pe care unii i-ar disprețui și socoti ca neînsemnați (Efes. 5:30). Astfel, putem extrage următoarele lecții:

(1) *Va fi vai de cei care îi maltratează, îi asupresc și îi persecută pe oricare dintre sfinți.* Ceea ce este săvârșit împotriva lor, este săvârșit împotriva lui Hristos, căci ei se ating de mădularele trupului Lui (F.A. 9:4). El își va arăta dezacordul față de aceste gesturi și va pleda cauza lor ca pe cauza proprie, cu acuratețe și exactitate, așa încât îi face pe oameni responsabili pentru omiterea împlinirii datoriei față de ei, și cu atât mai mult pentru comiterea răului împotriva lor (Matei 25:42-45). De aceea, sfinții au un motiv bun să lase deoparte orice gând de răzbunare, căci Răscumpărătorul lor este puternic.

(2) *Cele mai bune lucruri făcute pe pământ sunt cele făcute celor sfinți de dragul lui Hristos.* Tot ceea ce oamenii fac spre binele sfinților, fac pentru Hristos,

deoarece sfinții sunt una cu El. Domnul nostru va primi aceste lucruri și le va răsplăti în bunătatea Lui (Matei 25:35-40). De aceea, apostolul face următorul îndemn: „Așadar, cât avem prilej, să le facem bine tuturor, mai ales fraților în credință” (Gal. 6:10). Ai dragoste pentru Hristos? Dragostea are înclinația de a dăru: nu poți ajunge la Cap, dar membrele sunt mereu cu tine. Să nu spui că îți lipsesc ocazii de a-ți dovedi dragostea față de El. Ea este cea mai bună sămânță pe care o putem semăna, și va aduce cea mai bogată recoltă.

(3) *Credincioșii sunt mădulare unii altora* (Efes. 4:25). Există o relație autentică și reală între toți cei credincioși, așa cum există între brațele și picioarele unui trup. Deoarece ei sunt toți uniți cu Hristos, rezultă că ei sunt uniți și unii cu alții (1 Cor. 12:12). De aceea, ei sunt chemați „o pâine”, având o unire și părtășie reciprocă pecetluită [prin rânduiala Cinei Domnului]. O, dacă ar fi crezut acest adevăr măreț, ce dragoste, ce simpatie, ce grijă pentru binele trecător și pentru binele spiritual al celorlalți s-ar manifesta printre credincioși! N-ar mai exista o înstrăinare și lipsă de afecțiune reciprocă, sau o indiferență între ei asemenea indiferenței lui Cain față de fratele lui.

(4) *Este o lucrare lipsită de recunoștință să încerce cineva să dezbine Bise-*

rica lui Hristos, să rupă haina fără cusătură a lui Hristos. Multora nu li se pare nimic grav să renunțe la părtășia cu cei care, așa cum pot recunoaște în conștiințele lor, sunt uniți cu Hristos. Ei spun că nu pot avea părtășie cu aceștia câtă vreme există păcat la mijloc. Da, dacă un picior alunecă în noroi și este pângărit, celălalt nu ar trebui să îl urmeze; tot astfel, niciun sfânt nu ar trebui să aibă părtășie cu un altul în păcat. Și totuși, niciun om cu minte sănătoasă nu și-ar amputa piciorul într-o astfel de situație. Trupul lui Hristos nu este, însă, atât de atent îngrijit pe câtă atenție le acordăm trupurilor noastre. Oamenii pot fi cât vor de dezgustați de părtășia cu alți sfinți, dar ei au de ales între a avea cea mai apropiată și mai intimă părtășie cu ei, sau nu pot avea *nicio* părtășie cu Hristos, pentru că nu există doi Hristoși care să conducă două trupuri diferite! Dacă ambii sunt uniți cu un singur Hristos, ei sunt chemați la cea mai intimă unire și părtășie reciprocă.

2. Această doctrină ne informează cu privire la anumite principii deosebite și importante ale religiei noastre sfinte, lucruri care rezultă clar din acest aspect.

(1) *Sfinții vor persevera în har și nu vor putea cădea niciodată total și final din el.* Între Hristos și ei există o unire indisolubilă. Ea îi asigură viața credinciosului: el nu poate să piară niciodată (Col. 3:3). Duhul, legătura acestei uniri, nu își părăsește niciodată locuința (Ioan 14:16; 4:14). Acest lucru păstrează mereu o „sămânță” în el pentru

Dumnezeu (1 Ioan 3:9). Hristos nu va pierde niciunul dintre mădulele Lui (Ioan 17:12). Este adevărat că, dacă fermitatea acestei uniri ar fi fost dependentă de abilitatea păcătosului de a rămâne alipit de Hristos prin credință, ea ar putea fi frântă; dar ea depinde de susținerea pe care *Hristos* o manifestă față de păcătos prin Duhul Lui, așa cum o moașă ține un prunc în brațele ei.

(2) *Credința în Hristos este mareașă și cuprinzătoarea responsabilitate evanghelică.* Mulți au o concepție superficială despre credință prin comparație cu alte îndatoriri, dar Scriptura ne-o prezintă ca prioritară (Ioan 6:29; 1 Ioan 3:23). Când ești îndemnat să crezi, ești îndemnat să primești toate privilegiile și toate responsabilitățile creștinului, căci credința este calea către ambele, pentru că ea unește sufletul cu Hristos, care este privilegiul fundamental al sfinților. Dacă crezi, faci *totul*, ca acela care prinde tot lanțul atunci când prinde prima lui za. Dacă nu crezi, nu faci nimic, căci fără credință ești fără Hristos, și fără Hristos, nu poți face nimic (Ioan 15:5; cf. Evrei 11:6).

(3) *Există un temei solid și rațional în favoarea doctrinei îndreptățirii noastre prin neprihănirea lui Hristos ce ne-a fost pusă în cont.* Păgânii pot să rătăcească de acest lucru considerându-l o neprihănire și o îndreptățire imaginară,¹ ca să și poată deschide astfel un drum către faptele lor. Corupătorii doctrinei protestante pot să creadă ce vor despre credință, pocăință și noua ascultare, considerându-le neprihănirea noastră,

pe baza căreia am fi îndreptățiți ca și cum am împlini legea Evangheliei prin puterile noastre. Noi nu avem nevoie de nicio altă neprihănire spre îndreptățirea noastră decât neprihănirea lui Hristos. Credinciosul este unit cu Hristos prin credință. Fiind în această unire cu El, suntem părtași neprihănirii Lui, care este a noastră pentru că suntem una cu El. Fiind a noastră, trebuie să ne fie imputată, sau pusă în cont, pe baza celui mai solid temei. Hristos este Garantul credinciosului prin actul Lui voluntar și prin consimțământul datornicului, prin credință... Atunci ce este mai rațional decât că această neprihănire îi este atribuită credinciosului, astfel că, pe baza ei, el este îndreptățit?

(4) *Calea de a obține pocăința și sfîntirea adevărată este prin a crede.* Acestea sunt beneficiile răscumpărării făcute de Hristos (F.A. 5:31; Matei 1:21) și sunt aplicate prin Duhul, care lucrează credința în noi și, astfel, ne unește cu Hristos prin chemarea noastră eficace. Cum poate să își închipuie cineva că se poate pocăi sau poate fi sfânt dacă nu este unit cu Hristos (Ioan 15:5)? Sau cum își poate imagina cineva că poate fi unit cu El fără credință? Mai degrabă am putea stoarce rouă din piatră seacă decât să putem face oricare dintre aceste lucruri fără Hristos, pe care Tatăl L-a rânduit să fie Capul influențelor Lui și de care depinde orice fel de rodnicie a noastră.

(5) *În ultimul rând, trupurile celor credincioși vor avea parte de o înviere glorioasă* (Rom. 8:11). Există o unire

între Hristos și trupurile credincioșilor, pe care nici măcar moartea nu o poate zdrobi (1 Tes. 4:14). De aceea, ei nu vor sta pe veci în țărână, căci Hristos nu va pierde niciunul dintre măduarele Lui...

3. Această doctrină ne informează despre fericirea sfinților: a fi unit cu Hristos este temelia oricărei fericiri și cel mai bogat privilegiu.

(1) *Hristos este al lor.* „Preaiubitul meu este al meu”, spune mireasa (Cânt. 2:16). Ei sunt părtași Persoanei Lui. El este Domnul lor, Fratele lor mai mare, Soțul lor, Capul lor. Orice este El... ei pot considera că este al lor făcându-i fericiți. Plinătatea Dumnezeirii locuiește în El și, astfel, Dumnezeu este Dumnezeul și Tatăl lor (Ioan 20:17). Îndurarea Lui este a lor spre a Se milostivi de ei; puterea Lui este a lor pentru a-i ocroti; ochiul Lui atotvăzător este al lor ca să-i călăuzească etc. Astfel, ei au un izvor la care să meargă, izvor care nu seacă niciodată, o comoară care nu este epuizată nicicând, o masă a ospățului care nu va fi strânsă în veac etc.

(2) *Ceea ce Hristos are, este al lor, iar El este moștenitorul tuturor lucrurilor* (1 Cor. 3:22-23). Cei care Îl au pe El au toate lucrurile care Îi aparțin. Unirea produce o comuniune între Hristos și credincioși. Ascultarea Lui activă și pasivă este a lor spre îndreptățirea lor, ca și cum ei ar fi înfăptuit-o. Duhul Lui, Cuvântul Lui și acțiunile providenței Lui sunt ale lor spre sfințirea lor. Puterea Lui în cer este a lor spre glorificarea lor. Cu alte cuvinte, legământul Lui,

cu toate făgăduințele lui prețioase, este al lor ca să-i facă fericiți aici și în veșnicie (2 Petru 1:4).

(3) *Ei sunt protejați perfect de mânia lui Dumnezeu.* „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Rom. 8:1). Păcatele lor sunt încă dezgustătoare înaintea lui Dumnezeu și merită condamnarea ca în cazul păcatelor altora. Dar, fiind în Hristos, ei nu pot fi atinși de blestemul Legii... Ei sunt sub guvernarea blândă a Legă-mântului Harului, care îi avertizează de mânia părintească și de disciplinările trecătoare în cazul în care păcătuiesc, dar nu mai mult (Ps. 89:30-33).

(4) *Domnul găsește plăcere în și acceptă persoanele lor, harurile și acțiunile lor sfinte, chiar dacă sunt însoțite de multe imperfecțiuni.* Ființele lor sunt acceptate chiar dacă există încă într-un trup muritor (Efes. 1:6). Chiar dacă au multă zgură în ele, harurile lor sunt acceptate pentru că chipul lui Hristos se vede pe ele (Cânt. 5:1). Deși sunt departe de perfecțiunea cerută de Lege, acțiunile lor în împlinirea îndatoririlor creștine sunt primite (Cânt. 2:14)...

(5) *Toate nevoile lor sunt asigurate în Hristos* (Col. 2:10). Întrucât unirea le dă o părtășie cu El în ceea ce este al Lui, El este părtaș cu ei în ceea ce este al lor. Hristos răspunde la toate datoriile lor, acoperă sărăcia lor și este cu ei în lipsurile lor, la fel cum este acela care se căsătorește cu o văduvă îndatorată. De aceea, orice nevoie ar avea, ei își ridică privirile către El – căci El

este înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare (1 Cor. 1:30).

În ce privește cercetarea noastră, putem să ne examinăm prin aceste învățături pentru a vedea dacă Duhul a aplicat în noi răscumpărarea procurată de Hristos. Dacă așa stau lucrurile, atunci ești unit cu Hristos. Dacă oamenii sunt cei care aplică acea răscumpărare ființelor lor, se va descoperi că mântuirea lor este doar o pretenție, pentru că în ea nu există nici credință, nici vreo unire cu Hristos... Prin aceste semne poți cerceta să vezi dacă ești unit sau nu cu Hristos. Semnul general al unirii cu El este acesta: *dacă ai fost și ești despărțit de lucrurile de care erai anterior legat, și dacă ai mers la Hristos pentru a primi totul...* Poți detalia acest semn prin următoarele trei aspecte:

1. Ai lepădat Legea ca legământ al faptelor și te-ai făcut dependent total de harul lui Hristos în [Noul] Legământ. Asta înseamnă să fii mort față de Lege și unit cu Hristos (Rom. 7:4). Ești dezlegat de toate lucrurile în care îți puneai încrederea în firea ta pământească, încrederea ta nemaifiind întemeiată pe nimic altceva care nu este Hristos sau în Hristos, și ți-ai pus toată credința în El înaintea Domnului, astfel că El este totul în tot pentru tine, în ce privește încrederea spre mântuire înaintea tronului lui Dumnezeu (Filip. 3:8). Aceasta este o dovadă sigură (Filip. 3:3; Matei 5:3)...

2. Inima ta este despărțită de păcat și se străduiește să își însușească

odihna veșnică în Hristos, considerându-L centrul dorințelor tale (Ps. 119:128; 73:25). Dorințele oamenilor sunt îndreptate în mod natural către lume și poftele ei; dacă ei au vreo dorință după Hristos, ea nu este decât o dorință amestecată cu poftele lor. Dar harul transformă inima și o întoarce împotriva acestor poftă, aprinzând dorințele după Hristos, și nu către poftă (Matei 13:45-46). Aceasta este o dovadă sigură (Matei 5:6). Este adevărat că, atâta vreme cât trăiesc pe pământ, sfinții nu sunt complet separați de păcat în acțiune (Ps. 65:3), dar ei sunt despărțiți astfel în dorință (Rom. 7:24).

În această privință, Hristos primește cununa, iar poftele crucea (Gal. 5:24)...

3. Îți întorci atenția de la tine la Isus Hristos (Matei 16:24). Pentru un om firesc, eul său dulce este tot ce are. Dar harul detronează eul și îl așază pe Hristos în locul lui. Câtă vreme omul este despărțit de Hristos, el are interese divergente de ale Lui, dar când este unit cu Hristos, toate interesele personale sunt incorporate în interesele lui Hristos, așa cum vedem că râurile își varsă apele în mare, astfel că nu mai au propriile albie pe care să curgă... Iată cât de mare este diferența dintre omul separat de Hristos și cel unit cu Hristos.

Fragment din "Of Union with Christ" din *The Complete Works of Thomas Boston*, Vol. 1, retipărită de Tentmaker Publications, tentmaker.org.uk.

Thomas Boston (1676-1732): predicator și teolog scoțian; s-a născut la Duns, Berwickshire, Scoția.

Note bibliografice și explicative

(1) În perioada lui Boston și în vremurile noastre, unii teologi și predicatori au respins și resping doctrina imputării neprihănirii lui Hristos considerând-o „ficțiune legală”.

BOTEZAȚI ÎN ISUS HRISTOS

Charles Spurgeon (1834–1892)

Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă (Rom. 6:3-4).

Botezul ilustrează moartea, îngroparea și învierea lui Hristos, ca și participarea noastră la ele. Învățătura despre botez comportă două aspecte. În primul rând, gândiți-vă la unirea noastră reprezentativă cu Hristos, astfel că, atunci când El a murit și a fost îngropat, totul a fost făcut în locul nostru. Noi am fost astfel îngropați cu El. Aceasta este învățătura despre botez, ca un crez. Prin botez, noi ne afirmăm credința în moartea lui Isus și dorința de a fi părtași tuturor meritelor ei.

Dar există un al doilea aspect prezentat prin botez, la fel de important, și anume unirea înfăptuită între noi și Hristos, aspect care nu este atât de mult un crez pe cât este parte din *experiența* noastră creștină. Există un fel de a muri, de a fi îngropat, de a învia și de a trăi în Hristos care trebuie manifestat în fiecare dintre noi, dacă suntem cu adevărat mădule ale Trupului lui Hristos.

Vreau să vă gândiți la unirea noastră reprezentativă cu Hristos așa cum este ea ilustrată în botez ca la un adevăr ce trebuie crezut. Domnul nostru Isus este Substitutul poporului Lui; când El a murit, moartea Lui s-a făcut în locul și

în numele lor. Marea doctrină a îndreptăririi noastre ține de aceasta: Hristos a luat păcatele noastre, a stat în locul nostru și, ca Garant al nostru, a suferit, a sângerat și a murit, aducând o jertfă pentru păcat în locul nostru. Noi trebuie să Îl privim nu ca pe o persoană privată, ci ca *Reprezentantul* nostru. Noi suntem îngropați cu El prin botez, pentru a arăta că Îl primim ca pe Acela care a fost mort și îngropat pentru noi.

Ca o îngropare *cu* Hristos, botezul semnifică în primul rând acceptarea morții și a îngropării lui Hristos pentru noi. Haideți să facem aceasta chiar în clipa de față, din toată inima noastră. Ce altă nădejde avem? Când Domnul nostru S-a coborât de la înălțimea slavei și a luat umanitatea noastră asupra Lui, El a devenit una cu mine și cu tine. „La înfățișare a fost găsit ca un om” (Filip. 2:8), astfel că Tatăl a găsit plăcut să pună păcatul asupra Lui, chiar păcatele tale și ale mele. Accepți acel adevăr și ești de acord ca Domnul Isus să fie purtătorul vinovăției tale și să stea în locul tău înaintea lui Dumnezeu? „Amin! Amin!”, spuneți toți. El a fost urcat pe acel lemn, încărcat de toată această vinovăție. Acolo, El a suferit în

locul nostru, așa cum noi ar fi trebuit să suferim. În loc să ne lovească pe noi, Tatăl a găsit de cuviință să-L lovească pe El. Tatăl L-a supus durerii, făcând ca sufletul Lui să fie adus jertfă pentru păcat. Ar trebui să-L acceptăm cu bucurie pe Isus ca Substitut al nostru? Dragul meu, indiferent dacă ai fost botezat în apă sau nu, îți pun această întrebare: „Îl accepți pe Domnul Isus ca Garantul și Substitutul tău?” Dacă nu, vei purta toată vinovăția ta, îți vei duce propria întristare și vei sta singur în fața dreptății mâniaoase a lui Dumnezeu...

Prin a fi îngropați cu Hristos în botez, noi punem pecetea asupra faptului că moartea lui Hristos a fost făcută în locul nostru și că noi am fost și am murit în El. Ca dovadă a credinței noastre, noi suntem de acord să trecem prin botezul în apă și ne supunem îngropării simbolice după porunca Lui. Aceasta este o chestiune fundamentală de credință: Hristos a murit și a fost îngropat pentru noi; cu alte cuvinte, aici avem de-a face cu *substituția, garanția și jertfa ispășitoare*. Moartea Lui este temeiul încrederii noastre: noi nu suntem botezați ca să îi urmăm exemplul sau viața, ci suntem botezați în *moartea* Lui. Astfel, noi mărturisim că toată mântuirea noastră depinde de moartea lui Isus, moarte pe care o acceptăm că s-a petrecut în contul nostru.

Dar asta nu este totul: botezul este o recunoaștere a morții noastre în Hristos. De ce să fie îngropat un om care este viu? De ce să fie îngropat când un altul a murit în locul lui? Îngroparea

mea cu Hristos nu înseamnă doar că El a murit *pentru* mine, ci și că eu am murit *în* El, așa încât moartea mea împreună cu El are nevoie de o îngropare împreună cu El. Isus a murit pentru noi pentru că El este una cu noi. Domnul Isus Hristos nu a luat asupra Lui păcatele poporului Său printr-o hotărâre arbitrară a lui Dumnezeu, ci a fost natural, potrivit și adecvat ca El să ia păcatele poporului Său, pentru că ei sunt copiii Lui, iar El este Capul lor reprezentativ. A fost necesar ca Hristos să sufere din acest motiv: El a fost Reprezentantul poporului Său în legământ. El este Capul trupului, Biserica, iar dacă membrele au păcătuit, a fost potrivit ca Acela care era Capul – chiar dacă nu Capul păcătuiase – să suporte consecințele acțiunilor trupului.

La fel cum există o relație naturală între Adam și cei care sunt în Adam, așa există o relație între al doilea Adam și cei care sunt în El. Eu accept ceea ce primul Adam a făcut ca păcat al meu. Unii dintre voi ați putea să nu fiți de acord cu aceasta și cu întreaga dispenzație a legământului vechi, dacă doriți.

Dar întrucât Dumnezeu a găsit de cuviință să rânduiască legământul în felul acela și ca eu să fiu parte la efectele lui, nu văd la ce mi-ar folosi să intru într-o contradicție cu această învățătură. La fel cum accept păcatul tatălui meu Adam și știu că am păcătuit în el, tot așa, dar cu o încântare intensă, accept jertfa ispășitoare a celui de-al doilea Adam al meu, și mă bucur de aceasta în El, căci am murit și am înviat. Am trăit, am

murit, am păzit Legea, am satisfăcut dreptatea în Capul legământului meu. Vreau să fiu îngropat în botez pentru a le putea arăta tuturor celor din jurul meu că eu cred că am fost una cu Domnul meu în moartea și îngroparea Lui pentru păcatul meu.

Privește la aceasta, o, copil de Dumnezeu, și nu te teme de nimic. Acestea sunt adevăruri grandioase, dar ele sunt și sigure și aducătoare de mângâiere... Conștientizează efectul sfințitor al acestui adevăr! Dacă un om ar fi fost condamnat la moarte pentru o crimă deosebită și ar fi murit pentru acea crimă, iar acum, printr-o lucrare extraordinară a lui Dumnezeu, după ce a murit, el a fost înviat, acel om vine printre oameni și trăiește printre ei la fel de viu cum era odinioară, pentru că acum a înviat din morți. Care ar trebui să fie atitudinea lui față de crima pentru care a fost condamnat? Va comite el acea crimă din nou? O crimă pentru care a murit? Eu pot răspunde categoric: „În niciun caz!” Mai degrabă el ar spune ceva de genul: „Am gustat amărăciunea acestui păcat și, printr-o minune, am fost ridicat din moarte și înviat, iar acum *urăsc* lucrul care m-a ucis și sunt dezgustat cu totul față de el în inima mea”. Cel care a primit plata păcatului trebuie să învețe să se ferească de păcat în viitor.

Dar poate că replici astfel: „Noi nu am murit niciodată astfel! Noi nu am suferit niciodată plata cuvenită pentru păcatele noastre”. Este adevărat, dar ceea ce Hristos a făcut pentru voi

ajunge în același punct. Domnul privește la fel la aceasta. Voi sunteți una cu Isus așa încât considerați moartea Lui drept moartea voastră, suferințele Lui ca lovitura care v-a adus pacea. Voi ați murit în moartea lui Isus și acum, printr-un har tainic și ciudat, sunteți înviați din groapa corupției la viața cea nouă. Ați putea să mergeți înapoi și să păcătuți? Ați văzut cum vede Dumnezeu păcatul și vedeți cât de mult este dezgustat de el, căci atunci când păcatul a fost pus asupra Fiului Său preaiubit, El nu L-a scutit, ci L-a supus la durere și L-a lovit cu moartea. După toate acestea, ați putea să Îi întoarceți spatele lui Dumnezeu și să vă îndreptați către lucrul blestemat pe care El îl urăște? Cu siguranță că durerile mari ale Mântuitorului trebuie să aibă un efect sfințitor asupra sufletelor voastre! Cum am putea noi, care suntem morți față de păcat, să trăim pentru a păcătui? Cum am putea noi, care am trecut prin blestemul lui și am îndurat pedeapsa lui îngrozitoare, să îi mai tolerăm puterea? Am putea să ne întoarcem la acest rău ucigaș, ticălos, virulent și spurcat? *Nicidecum!* Harul ne interzice așa ceva.

Această învățătură nu este încheierea întregului subiect. Textul ne descrie ca fiind *îngropați având în vedere o înviere*. „Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El” – cu ce scop? „Pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Rom. 6:4). Fii îngropat în Hristos! Pentru ce?

Ca să fii mort pe veci? Nu, ci pentru ca acum, ajungând acolo unde Hristos *este*, să poți merge unde Hristos *merge*. De aceea, privește la Hristos: El merge mai întâi *în* mormânt, dar apoi *în afara* mormântului, căci El a înviat în dimineața zilei a treia. Dacă ești una cu Hristos, trebuie să fii una cu El în toate. Trebuie să fii una cu El în moartea Lui, una cu El în îngroparea Lui și apoi vei fi una cu El și în învierea Lui!

Sunt un om mort acum? Nu, binecuvântat fie Numele Lui, căci este scris: „pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14:19). Este adevărat, sunt mort într-un sens: „Căci voi ați murit”, dar sunt viu în altul: „viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Col. 3:3). Poate fi cineva absolut mort, dacă are o viață ascunsă? Nu. Întrucât sunt una cu Hristos, sunt ceea ce Hristos este: întrucât El este un Hristos viu, și eu sunt un duh viu. Ce lucru glorios să fiu înviat din morți pentru că Hristos mi-a dat viață! Viața cea veche, sub Lege, ne-a fost luată prin sentința Legii, pentru că Legea ne vede morți. Acum, însă, am primit o viață nouă, o viață din moarte, o înviere – viața în Hristos Isus. Viața creștinului adevărat este viața lui Hristos. Noi nu avem viața primei creații, ci viața creației noi, a celor înviați din morți. Noi trăim acum în viața cea nouă, spre sfințenie, neprihănire și bucurie prin Duhul lui Dumnezeu! Viața firii pământești este o piedică pentru noi, căci puterea noastră este în Duhul Lui. În cel mai înalt și mai bun sens, viața noastră este

duhovnicească și cerească. Această învățătură trebuie susținută cu cea mai mare fermitate.

Vreau să vedeți forța acestei învățături, căci în dimineața aceasta ținesc la rezultatele ei practice. Dacă Dumnezeu ne-a dat o viață cu totul nouă în Hristos, cum poate fi folosită acea viață nouă după modalitatea veche de a trăi? Să trăiască cel duhovnicesc asemenea celui carnal? Cum ați putea voi, care ați fost slujitori ai păcatului, dar ați fost eliberați prin sângele prețios al lui Hristos, să vă întoarceți la robia voastră veche? Când erați în viața vechiului Adam, trăiați în păcat și îl iubeați, dar acum ați fost morți și îngropați, și ați înviat la viața cea nouă. Este posibil oare să vă întoarceți la lucrurile vechi, din care Domnul v-a scos? Dacă trăiți în păcat, pretenția voastră de credință este falsă, căci vă socotiți vii pentru Dumnezeu. Dacă umblați în poftă, veți călca în picioare doctrinele binecuvântate ale Cuvântului lui Dumnezeu, căci acestea îl călăuzesc pe om la sfințenie și curăție. Faceți astfel ca tot creștinismul să fie de batjocură dacă, după toate acestea, voi, care ați fost înviați din moarte spirituală, demonstrați un comportament asemenea oamenilor obișnuiți, și poate doar cu puțin superior aceluia din viața anterioară.

Cei care ați fost botezați, ați afirmat înaintea lumii: „noi suntem morți față de lume, căci am înviat la o viață nouă. Dorințele noastre carnale sunt văzute de aici înainte ca fiind moarte, căci noi trăim după priorități diferite. Duhul

Sfânt a produs în noi o nouă făptură, și chiar dacă existăm în lume, nu suntem ai lumii, ci suntem oameni născuți din nou, „creați noi în Hristos Isus” (Efes. 2:10, lit. KJV). Aceasta este doctrina pe care noi o susținem înaintea întregii omeniri: Hristos a murit și a înviat, iar poporul Său a murit și a înviat în El. Din această învățătură reiese moartea față de păcat și viața pentru Dumnezeu, iar noi dorim ca, prin orice acțiune

și orice mișcare din viețile noastre, să o propovăduim înaintea tuturor celor care ne văd...”

Biet păcătos, nu cunoști nimic din această moarte și îngropare, și nu vei cunoaște niciodată până ce vei avea puterea de a deveni copil de Dumnezeu, iar El le dă această putere tuturor celor ce cred în Numele Lui. Crede în Numele Lui, și va fi a ta. Amin și amin.

Fragment din Fragment din *Baptism—A Burial*, retipărită și disponibilă în limba engleză la CHAPEL LIBRARY.

Charles H. Spurgeon (1834–1892): influent predicator baptist englez; s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia.

* * *

Fiecare dintre noi, separat, este în unire cu Hristos. Acest lucru trebuie subliniat pentru că există o învățătură foarte populară, mai ales printre romano-catolici sau anglo-catolici, pe care am observat-o făcându-și loc subtil printre cei care se etichetează „evangelici liberali”. Această învățătură spune că noi nu avem nicio unire directă cu Domnul nostru ca indivizi, ci suntem legați de El numai intermediul Bisericii. Învățătura aceasta elimină aspectul individual și îl accentuează pe cel colectiv... Ea spune că, într-un sens, noi nu putem fi născuți din nou decât în și prin Biserică, ceea ce constituie o respingere completă, nu doar a învățaturii biblice, ci în special accentului evanghelic... Noi toți avem o relație personală cu Domnul nostru, și aceasta se datorează tocmai faptului că suntem mădulare ale trupului Lui... Nu poți fi creștin fără a fi mădular al trupului tainic al lui Hristos. Dar ordinea corectă este să pui persoana și individul mai înainte, și abia apoi colectivitatea. De aceea, eu nu sunt născut din biserică – *nu Biserica este mama mea spirituală* – ci sunt născut din Duhul.

– David Martyn Lloyd-Jones

PROGRAMUL LUCRĂTORI ÎNCERCAȚI

- Ești păstor/prezbiter, misionar sau evanghelist desemnat oficial în biserica locală?
- Iubești cărțile creștine de calitate, care te provoacă să crești în slujirea ta?
- Crezi că poți citi 10 pagini/zi?

Înscrie-te în programul „LUCRĂTORI ÎNCERCAȚI”
și primești gratuit până la 70 de cărți de la MAGNA GRATIA!

Informează-te din Ghidul de prezentare al programului la adresa de internet magnagratia.org/pli.html și trimite-ne cererea de înscriere completând formularul de pe internet.

*„Am învățat de la autor să fiu mai atent și mai dedicat
în pregătirea predicilor și la slujirea la care sunt chemat...
mi-a oferit ilustrații prin care oamenii pot percepe mai bine
frumusețea Evangheliei”. – participant la program*

*„Aproape fiecare capitol m-a făcut să mă smeresc și să mă
cercetez referitor la lucrarea mea”. – participant la program*

MAGNA GRATIA
Noi vestim Evanghelia harului

magnagratia.org

LITERATURĂ CREȘTINĂ DE CALITATE.
GRATUIT*.

* în format electronic

